

31

Besluit van 11 januari 1994 tot vaststelling van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie van 20 oktober 1993, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht nr. 401645/93/6, gedaan mede namens de Staatssecretaris van Justitie;

Gelet op de artikelen 37, 39 en 41 van de Wet op de rechtsbijstand;

De Raad van State gehoord (advies van 24 december 1993, no. W03.93.0703);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 3 januari 1994, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht nr. 419549/93/6, uitgebracht mede namens de Staatssecretaris van Justitie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1 begripsbepaling

In dit besluit wordt verstaan onder: a. de wet: de Wet op de rechtsbijstand;

b. basisbedrag: het in artikel 3 bedoelde bedrag;

c. grondslag: het basisbedrag vermenigvuldigd met de in artikel 4 bedoelde wegingsfactor;

d. procedures: zaken die dienen voor

- een gerecht behorende tot de rechterlijke macht;
- de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State;
- de Centrale Raad van Beroep;
- het College van Beroep voor het bedrijfsleven;
- het College van beroep studiefinanciering;

e. strafzaken:

- zaken waarin een advocaat is toegevoegd aan een verdachte in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering;
- zaken waarin rechtsbijstand wordt verstrekt in het kader van een piketregeling als bedoeld in hoofdstuk III, paragraaf 4;
- zaken als vermeld in de bijlage onder II B bij dit besluit.

Artikel 2 kosten rechtzoekende

1. Rechtsbijstandverleners die rechtsbijstand hebben verleend op grond van een piketregeling als bedoeld in hoofdstuk III, paragraaf 4, of op grond van een toevoeging krachtens de wet, ontvangen daarvoor een vergoeding overeenkomstig de bepalingen van dit besluit.

2. Zij mogen, onverminderd de eigen bijdrage, aan de rechtzoekende geen andere kosten in rekening brengen dan die ter zake van:

- a. griffierechten;
- b. getuigen en deskundigen;
- c. uittreksels uit de openbare registers;
- d. telegrammen, internationale telex, internationale telefax en internationale telefoongesprekken;
- e. rolverrichtingen in kantongerechtszaken;
- f. verschotten van de procureur aan wie op grond van artikel 25 een bijzondere vergoeding wordt toegekend, voorzover die verschotten kunnen worden aangemerkt als kosten in de zin van de onderdelen a tot en met e.

3. De in het tweede lid bedoelde kosten worden steeds aan de rechtzoekende gespecificeerd.

Artikel 3 basisbedrag

1. Het basisbedrag is:

- a. f 1125,- voor strafzaken;
- b. f 1260,- voor andere zaken.

2. Indien op grond van artikel 5, eerste lid, van de Wet arbeidsvoorwaardenontwikkeling gepremieerde en gesubsidieerde sector normen worden vastgesteld voor de financiële ruimte voor de arbeidskostenontwikkeling, past Onze Minister het basisbedrag aan overeenkomstig de norm die van toepassing is op de stichtingen rechtsbijstand. Het basisbedrag wordt afgerond op het naastliggende veelvoud van f 1,-.

3. De aanpassing van het basisbedrag vindt plaats met ingang van de eerste dag van de maand volgend op de datum waarop de in het tweede lid bedoelde normen zijn vastgesteld. Indien de normen worden vastgesteld op een eerder tijdstip dan de datum waarop zij in werking treden, wordt het basisbedrag aangepast op die datum.

4. De vaststelling van de vergoeding vindt plaats met toepassing van het basisbedrag dat gold ten tijde van de afgifte van de toevoeging op grond waarvan de rechtsbijstand is verleend.

Artikel 4 wegingsfactoren

Voor de bepaling van de grondslag gelden voor de verschillende soorten zaken de in de bijlage onder I A en II bij dit besluit vermelde wegingsfactoren.

HOOFDSTUK II VERGOEDINGEN VOOR RECHTSBIJSTAND IN CIVIELE EN BESTUURSRECHTELIJKE ZAKEN

Paragraaf 1 Algemeen

Artikel 5 bereik van hoofdstuk II

1. Dit hoofdstuk is van toepassing op rechtsbijstand verleend in andere zaken dan strafzaken.

2. In de bijlage bij dit besluit kunnen in afwijking van dit hoofdstuk voor daarbij aan te wijzen soorten zaken bijzondere vergoedingen worden

vastgesteld, alsmede nadere voorschriften worden gegeven voor de wijze waarop de vaststelling van die vergoedingen plaatsvindt.

Paragraaf 2 Vergoedingen voor rechtsbijstand in procedures

Artikel 6 bereik van paragraaf 2

Voor zover niet anders is bepaald, is deze paragraaf uitsluitend van toepassing op rechtsbijstand verleend in procedures.

Artikel 7 eerste aanleg

1. Voor de rechtsbijstand verleend in zaken die in eerste aanleg hebben gediend, is de vergoeding gelijk aan de voor die zaken geldende grondslag.

2. Indien de rechtsbijstand, bedoeld in het eerste lid, is verleend in kort geding of ter zake van een vordering tot een voorlopige voorziening op grond van artikel 116, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, of ter zake van een verzoek om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8.3.1 van de Algemene wet bestuursrecht, is de vergoeding gelijk aan de voor die zaken geldende grondslag tot ten hoogste het basisbedrag.

3. Indien tijdens of na afloop van een procedure op grond van artikel 116, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering rechtsbijstand wordt verleend in de hoofdzaak, wordt voor beide procedures tezamen een vergoeding toegekend ter hoogte van anderhalf maal de voor die zaak geldende grondslag.

4. Indien op grond van artikel 8.3.8 van de Algemene wet bestuursrecht onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak is gedaan, wordt voor de hoofdzaak en de voorlopige voorziening tezamen een vergoeding toegekend gelijk aan eenmaal de voor die zaken geldende grondslag.

Artikel 8 hoger beroep

1. Voor rechtsbijstand verleend in zaken die in hoger beroep hebben gediend, bedraagt de vergoeding 85 % van de voor die zaken geldende grondslag.

2. Indien het zaken betreft waarbij hoger beroep is ingesteld tegen een uitspraak in kort geding, bedraagt de vergoeding 85 % van de krachtens artikel 7, tweede lid, vast te stellen vergoeding.

3. Indien in hoger beroep op grond van artikel 8.3.8 van de Algemene wet bestuursrecht onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak is gedaan, wordt voor de hoofdzaak en de voorlopige voorziening tezamen een vergoeding toegekend gelijk aan 85 % van de voor die zaken geldende grondslag.

Artikel 9 cassatie

Voor rechtsbijstand verleend in zaken die in cassatie hebben gediend, bedraagt de vergoeding tweemaal de voor die zaken geldende grondslag tot ten hoogste tweemaal het basisbedrag. Artikel 12 is niet van toepassing.

Artikel 10 tussenuitspraken

Indien de uitvoering van in een zaak gegeven tussenuitspraken bijzondere werkzaamheden van aanmerkelijke omvang voor de betrokken rechtsbijstandverlener meebrengt, wordt de overeenkomstig deze paragraaf vast te stellen vergoeding verhoogd met een bijzondere vergoeding van 25 % van de voor die zaak geldende grondslag.

Artikel 11 vorderingen in reconventie

1. Indien in een zaak, niet betrekking hebbend op het personen- en familierecht, een vordering in reconventie wordt ingesteld, ontvangt de rechtsbijstandverlener die deze vordering heeft ingesteld of daartegen verweer heeft gevoerd, behalve de vergoeding voor de vordering of het verweer in conventie, een bijzondere vergoeding van 25 % van de voor die zaak geldende grondslag.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing in geval van het instellen van incidenteel hoger beroep of incidenteel beroep in cassatie.

Artikel 12 geen tegenspraak

1. Indien in een zaak geen tegenspraak, daaronder begrepen een gave referte bij antwoord of verweerschrift, is gevoerd, bedraagt de vergoeding de helft van de voor die zaak geldende grondslag, met dien verstande dat voor zaken betrekking hebbend op het personen- en familierecht de vergoeding 75 % van de voor die zaak geldende grondslag bedraagt.

2. Het eerste lid is niet van toepassing in de gevallen waarin de verleende rechtsbijstand betrekking had op een zaak genoemd in de bijlage onder I A P.020, P.060, P.080 of P.090 bij dit besluit.

Artikel 13 intrekking, royement

Indien in een zaak, voordat enig verweer wordt gevoerd, de vordering of het verzoek is geroeyd of ingetrokken of het beroepsschrift is ingetrokken, wordt de vergoeding vastgesteld overeenkomstig paragraaf 3.

Artikel 14 vereenvoudigde behandeling, verzet

1. Indien geen verzet is gedaan tegen een uitspraak als bedoeld in artikel 8.2.4.1, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Algemene wet bestuursrecht, dan wel zodanige uitspraak na verzet in stand is gebleven, bedraagt de vergoeding voor de verleende rechtsbijstand 25 % van de voor die zaak geldende grondslag.

2. Indien een uitspraak is gedaan als bedoeld in artikel 8.2.4.1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Algemene wet bestuursrecht, bedraagt de vergoeding voor de verleende rechtsbijstand 50 % van de voor die zaak geldende grondslag.

3. Indien na verzet tegen een uitspraak als bedoeld in artikel 8.2.4.1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht die uitspraak is vervallen, wordt de overeenkomstig deze paragraaf vast te stellen vergoeding verhoogd met een bijzondere vergoeding van 25 % van de voor die zaak geldende grondslag, voor zover het verzet bijzondere werkzaamheden van aanmerkelijke omvang voor de betrokken rechtsbijstandverlener heeft meegebracht.

Artikel 15 opvolging van rechtsbijstandverleners

Indien in een zaak achtereenvolgens door twee of meer rechtsbijstandverleners niet werkzaam in hetzelfde samenwerkingsverband rechtsbijstand is verleend, wordt de overeenkomstig deze paragraaf vast te stellen vergoeding eenmaal vermeerderd met een bijzondere vergoeding van 25 % van de grondslag.

Artikel 16 tussentijds einde van toevoeging

1. Indien een rechtsbijstandverlener krachtens een beslissing van het bureau als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de wet de verlening van

rechtsbijstand tussentijds heeft beëindigd, bedraagt de vergoeding de helft van de voor die zaak geldende grondslag.

2. Indien de tussentijdse beëindiging van de toevoeging, bedoeld in het eerste lid, het gevolg is van omstandigheden die aan de rechtsbijstandverlener zijn toe te rekenen, wordt geen vergoeding toegekend.

Artikel 17 tussentijds begin van toevoeging

1. Indien de verlening van rechtsbijstand tussentijds aanvangt, bepaalt het bureau, afhankelijk van de omvang van de werkzaamheden die na datum van verstrekking van de toevoeging zijn verricht, de vergoeding op een evenredig deel van het overeenkomstig deze paragraaf vast te stellen bedrag.

2. Het bureau kan bepalen dat, indien de betrokken rechtsbijstandverlener voordat hij werd toegevoegd van de rechtzoekende reeds een voorschot heeft ontvangen, dit gedeeltelijk teruggestort dient te worden.

Artikel 18 samenhangende zaken

1. Onder samenhangende zaken worden verstaan: zaken waarin door één rechtsbijstandverlener of door meer rechtsbijstandverleners die deel uitmaken van hetzelfde samenwerkingsverband, rechtsbijstand wordt verleend aan rechtzoekenden met zodanig gelijksoortige en samenhangende rechtsbelangen dat die bijstand in elk van die zaken gelijke of nagenoeg gelijke verrichtingen inhoudt en gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig aan de rechtzoekenden is of kon worden verleend.

2. Bij rechtsbijstand in samenhangende zaken worden de overeenkomstig deze paragraaf vast te stellen vergoedingen en bijzondere vergoedingen verminderd tot:

– anderhalf maal de vergoeding bij meer dan één en minder dan vier rechtzoekenden;

– twee maal de vergoeding bij meer dan drie en minder dan zeven rechtzoekenden;

– drie maal de vergoeding bij meer dan zes en minder dan elf rechtzoekenden;

– vier maal de vergoeding bij meer dan tien en minder dan zestien rechtzoekenden;

– vijf maal de vergoeding bij meer dan vijftien en minder dan 22 rechtzoekenden;

– vervolgens één maal de vergoeding voor ieder tiental rechtzoekenden meer dan 21.

Artikel 19 bewerkelijke zaken

1. Indien aan de rechtsbijstand met voorafgaande toestemming van het bureau 30 uren of meer zijn besteed, bedraagt de vergoeding 40 % van het basisbedrag voor elke volle vijf uren die aan de zaak zijn besteed.

2. Het bureau verleent toestemming voor het besteden van meer dan 30 uren aan een zaak indien de zaak een zodanig karakter heeft dat de behandeling ervan in redelijkheid niet binnen 30 uren kan plaatsvinden.

3. Voor de verkrijging van toestemming dient de rechtsbijstandverlener tijdig een verzoek in overeenkomstig een door Onze Minister vast te stellen model bij het bureau.

4. Bij het verlenen van toestemming bepaalt het bureau gedurende hoeveel uren de rechtsbijstand ten hoogste kan worden voortgezet. Het bureau kan deze periode desgevraagd verlengen.

Artikel 20 bereik van paragraaf 3

Voor zover niet anders is bepaald, is deze paragraaf uitsluitend van toepassing op rechtsbijstand verleend in andere zaken dan procedures.

Artikel 21 advieszaken tot vijftien uur

1. Indien aan de rechtsbijstand minder dan drie uren zijn besteed, bedraagt de vergoeding 20 % van het basisbedrag. Indien aan de rechtsbijstand drie uren of meer doch minder dan acht uren zijn besteed, bedraagt de vergoeding 40 % van het basisbedrag.

2. Indien aan de rechtsbijstand ten minste acht uren en minder dan vijftien uren zijn besteed en indien naar zijn oordeel de aanmerkelijke omvang van de voor de zaak verrichte werkzaamheden dat rechtvaardigt, kan het bureau op verzoek van de rechtsbijstandverlener de vergoeding vaststellen op 80 % van het basisbedrag.

Artikel 22 bewerkelijke advieszaken

1. Indien aan de rechtsbijstand met voorafgaande toestemming van het bureau vijftien uren of meer zijn besteed, bedraagt de vergoeding 120 % van het basisbedrag. Vervolgens wordt deze vergoeding met 40 % van het basisbedrag verhoogd voor elke volle vijf uren die meer dan vijftien uren aan de zaak zijn besteed.

2. Artikel 19, tweede, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 23 opvolging en samenhang bij advieszaken

Indien in een zaak achtereenvolgens door twee of meer rechtsbijstandverleners niet werkzaam in hetzelfde samenwerkingsverband rechtsbijstand is verleend, of indien sprake is van samenhangende zaken overeenkomstig artikel 18, eerste lid, wordt één vergoeding toegekend. Bij de toepassing van de artikelen 21 en 22 op deze zaken wordt uitgegaan van de tijd die is besteed door de rechtsbijstandverleners gezamenlijk, onderscheidenlijk de tijd die is besteed aan de samenhangende zaken tezamen.

Artikel 24 advieszaken met vaste vergoedingen

1. In de bijlage bij dit besluit kunnen gevallen worden aangewezen waarin, ongeacht het aantal uren dat aan de rechtsbijstand is besteed, een vergoeding als bedoeld in artikel 21 wordt toegekend.

2. Op de in het vorige lid bedoelde vergoedingen zijn de artikelen 15, 18 en 19 van overeenkomstige toepassing.

Paragraaf 4 Vergoedingen voor bijstand van procureurs en deurwaarders en voor publikaties

Artikel 25 procureurs

1. In geval van wettelijk verplichte procureurstelling ontvangt de procureur die een advocaat in een ander arrondissement behulpzaam is geweest, daarvoor een bijzondere vergoeding van 20 % van het basisbedrag.

2. De bijzondere vergoeding wordt voldaan aan de advocaat aan wie de in het eerste lid bedoelde bijstand is verleend.

Artikel 26 deurwaarders

Gerechtsdeurwaarders aan wie in een zaak waarin op grond van een toevoeging rechtsbijstand wordt verleend, het uitbrengen van een exploit of het opmaken van een proces-verbaal is opgedragen, of die bijstand hebben verleend bij de tenuitvoerlegging van de in een zodanige zaak gegeven uitspraak, ontvangen van rijkswege 75 % van het bedrag dat zij volgens het Deurwaardersreglement zouden hebben mogen berekenen, met dien verstande dat de verschotten voor rekening van de opdrachtgever blijven.

Artikel 27 publikaties

De dag- en nieuwsbladen ontvangen van rijkswege een vergoeding voor de door hen geplaatste oproepingen of aankondigingen, bedoeld in artikel 39 van de wet, ten bedrage van het normale in rekening te brengen advertentietarief voorzover niet een afwijkend tarief met die bladen overeen is gekomen.

Paragraaf 5 De vergoedingen voor reis- en overige kosten

Artikel 28 reiskosten

1. Rechtsbijstandverleners aan wie een vergoeding voor het verlenen van rechtsbijstand als bedoeld in dit hoofdstuk is toegekend, ontvangen een vergoeding voor de ten behoeve van het verlenen van rechtsbijstand gemaakte reiskosten.
2. Indien de rechtsbijstand werd verleend in een procedure of in een zaak als bedoeld in artikel 24, eerste lid, bedraagt de reiskostenvergoeding negentien cent per kilometer, met dien verstande dat reizen binnen de gemeente waar de rechtsbijstandverlener is gevestigd, buiten beschouwing blijven.
3. Indien de rechtsbijstand werd verleend in een andere zaak dan een procedure, met uitzondering van zaken als bedoeld in artikel 24, eerste lid, bedraagt de vergoeding voor reiskosten f 7,50 ongeacht het aantal daadwerkelijk afgelegde kilometers.

Artikel 29 reistijdvergoeding

1. Indien de rechtzoekende rechtens zijn vrijheid is ontnomen en zich bevindt buiten het arrondissement waarin de rechtsbijstandverlener is gevestigd, ontvangt de rechtsbijstandverlener bovendien een vergoeding voor de ten behoeve van het bezoeken van de rechtzoekende in totaal bestede reistijd, mits de reistijd meer heeft bedragen dan één uur.
2. De vergoeding, bedoeld in het eerste lid, wordt na aftrek van het eerste van de in totaal aan de reizen bestede uren, berekend overeenkomstig artikel 21, eerste en tweede lid, en artikel 22.

Artikel 30 overige kosten

1. De vergoeding wordt verhoogd met een toeslag van f 30 voor kosten van de rechtsbijstandverlener die niet aan de rechtzoekende in rekening mogen worden gebracht.
2. In afwijking van het eerste lid wordt de vergoeding verhoogd met een toelage van f 130 indien de rechtsbijstand is verleend in een zaak als bedoeld in de bijlage onder I A V.040 bij dit besluit.
3. Het bureau kent de rechtsbijstandverlener een aanvullende vergoeding toe voor reiskosten die voortvloeien uit noodzakelijk gebruik van tolwegen of veerdiensten.

HOOFDSTUK III VERGOEDINGEN VOOR RECHTSBIJSTAND IN STRAFZAKEN

Paragraaf 1 Algemeen

Artikel 31 bereik van hoofdstuk III

1. Dit hoofdstuk is van toepassing op rechtsbijstand verleend in strafzaken.

2. Voorzover niet anders is bepaald, zijn de paragrafen 2 en 3 uitsluitend van toepassing op rechtsbijstand verleend in zaken waarin een advocaat anders dan ingevolge een piketregeling is toegevoegd aan een persoon die verdachte is in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering.

3. In de bijlage bij dit besluit kunnen in afwijking van dit hoofdstuk voor daarbij aan te wijzen soorten zaken bijzondere vergoedingen worden vastgesteld, alsmede nadere voorschriften worden gegeven voor de wijze waarop die vaststelling plaatsvindt.

Paragraaf 2 Vergoedingen voor rechtsbijstand in procedures

Artikel 32 eerste aanleg

Voor rechtsbijstand verleend in zaken die in eerste aanleg hebben gediend, is de vergoeding gelijk aan de voor die zaken geldende grondslag.

Artikel 33 hoger beroep

Voor rechtsbijstand verleend in zaken die in hoger beroep hebben gediend, bedraagt de vergoeding 75 % van de voor die zaken geldende grondslag.

Artikel 34 cassatie

Voor rechtsbijstand verleend in zaken die in cassatie hebben gediend, bedraagt de vergoeding eenmaal het basisbedrag. Het bureau kan de vergoeding verhogen tot anderhalf- of tweemaal het basisbedrag, indien naar zijn oordeel de werkzaamheden die voor de zaak zijn verricht in aanzienlijke mate omvangrijker zijn dan in een dergelijke zaak normaal is te achten.

Artikel 35 nevenwerkzaamheden

Onder de overeenkomstig de artikelen 32, 33 en 34 vast te stellen vergoeding is steeds begrepen de vergoeding voor werkzaamheden ten behoeve van dezelfde persoon die voortvloeien uit de betrokken zaak en die zich voordoen tijdens de behandeling van die zaak.

Artikel 36 afwezigheid rechtsbijstandverlener ter terechtzitting

Indien de rechtsbijstandverlener niet ter terechtzitting is verschenen, bedraagt de vergoeding voor rechtsbijstand verleend in zaken die in eerste aanleg of in hoger beroep hebben gediend, 50 % van de grondslag.

Artikel 37 langdurige zittingen

1. In een zaak waarvan de behandeling op de terechtzitting een of meer volle zittingsdagen vordert, bedraagt de vergoeding voor verleende rechtsbijstand zoveel maal het basisbedrag als de behandeling volle

zittingsdagen heeft geduurd, indien de rechtsbijstandverlener telkens ter zitting is verschenen.

2. Vordert een zaak als bedoeld in het eerste lid behalve een of meer volle zittingsdagen, ook nog een gedeelte van een dag, dan is de vergoeding daarvoor gelijk aan die voor een volle dag indien dat gedeelte zowel in de ochtend als in de middag valt en is zij gelijk aan de helft daarvan in de overige gevallen.

3. Artikel 44 is niet van toepassing.

Artikel 38 voortijdige beëindiging van procedure

De vergoeding bedraagt 25% van het basisbedrag, indien:

- a. de zaak wordt beëindigd vóór de behandeling in raadkamer of ter terechtzitting, of
- b. de nietigheid van de dagvaarding wordt uitgesproken wegens strijd met artikel 590, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering, of
- c. de toegevoegde rechtsbijstandverlener voor de behandeling in raadkamer of ter terechtzitting wordt opgevolgd door een gekozen rechtsbijstandverlener,

Artikel 39 samenhangende zaken

1. Onder samenhangende zaken worden verstaan: zaken waarin door één rechtsbijstandverlener of door meer rechtsbijstandverleners die deel uitmaken van hetzelfde samenwerkingsverband, rechtsbijstand wordt verleend aan een of meer rechtzoekenden ter zake van hetzelfde feit of gelijksoortige feiten, terwijl die bijstand in elk van die zaken gelijke of nagenoeg gelijke verrichtingen inhield en gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig is verleend.

2. Bij rechtsbijstand in samenhangende zaken worden de overeenkomstig deze paragraaf en paragraaf 3 daarvoor vast te stellen vergoedingen verminderd tot:

- anderhalf maal de vergoeding bij meer dan één en minder dan vier toevoegingen;
- twee maal de vergoeding bij meer dan drie en minder dan zeven toevoegingen;
- drie maal de vergoeding bij meer dan zes en minder dan elf toevoegingen;
- vier maal de vergoeding bij meer dan tien en minder dan zestien toevoegingen;
- vijf maal de vergoeding bij meer dan vijftien en minder dan 22 toevoegingen;
- vervolgens één maal de vergoeding voor ieder tiental toevoegingen meer dan 21.

3. Het eerste en het tweede lid zijn niet van toepassing op de vergoedingen bedoeld in de artikelen 46, 48 en 49.

Artikel 40 bewerkelijke zaken

Artikel 19 is van overeenkomstige toepassing op strafzaken als bedoeld in deze paragraaf en in artikel 51.

Paragraaf 3 Bijzondere omstandigheden

Artikel 41 vrijheidsontneming van rechtzoekende

1. Indien in een zaak de rechtzoekende krachtens een bevel tot bewaring zijn vrijheid is ontnomen, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding verhoogd met 10% van het basisbedrag.

2. Indien in een zaak de rechtzoekende krachtens een bevel tot

gevangenhouding of gevangenneming zijn vrijheid is ontnomen, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding verhoogd met 25% van het basisbedrag.

Artikel 42 gerechtelijk vooronderzoek

Indien in een zaak een gerechtelijk vooronderzoek of daarmee gelijkgesteld onderzoek is ingesteld, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding verhoogd met 25% van het basisbedrag, tenzij het gerechtelijk vooronderzoek slechts is ingesteld ten behoeve van het uitbrengen van een reclasseringsrapport of psychiatrisch rapport.

Artikel 43 opvolging van rechtsbijstandverleners

Indien in een zaak achtereenvolgens door twee of meer rechtsbijstandverleners, niet werkzaam in hetzelfde samenwerkingsverband, rechtsbijstand is verleend, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding eenmaal vermeerderd met een bijzondere vergoeding van 25% van de grondslag.

Artikel 44 aangehouden zaken

1. Indien tijdens de behandeling ter terechtzitting een zaak door de rechter is aangehouden tot een volgende zittingsdag, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding eenmaal verhoogd met een bijzondere vergoeding van 25% van het basisbedrag, indien de rechtsbijstandverlener telkens ter terechtzitting is verschenen.

2. Indien een zaak, tijdens de behandeling door de politierechter of de kinderrechter, ter verdere behandeling wordt overgedragen aan de meervoudige kamer van de rechtbank, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding eenmaal verhoogd met een bijzondere vergoeding van 25% van het basisbedrag.

Artikel 45 terechtzittingen buiten werkdagen

Indien in een zaak de behandeling ter terechtzitting heeft plaatsgevonden op een zaterdag, een zondag, een algemeen erkende feestdag of een bij of krachtens de Algemene termijnenwet met algemeen erkende feestdagen gelijkgestelde dag, wordt de overeenkomstig paragraaf 2 vast te stellen vergoeding vermeerderd met een bijzondere vergoeding van 5% van het basisbedrag.

Paragraaf 4 Piket- en overige zaken

Artikel 46 strafpiket

Rechtsbijstandverleners die ingevolge artikel 40 van het Wetboek van Strafvordering als raadsman aan in verzekering gestelde verdachten zijn toegevoegd of aangewezen, ontvangen voor iedere persoon die zij hebben bijgestaan:

- a. een vergoeding van 30% van het basisbedrag, indien zowel in het politiebureau als tijdens de voorgeleiding voor de rechter-commissaris bijstand is verleend;
- b. een vergoeding van 15% van het basisbedrag, indien in één van de beide onder a. genoemde fasen bijstand is verleend.

Artikel 47 snelrecht

Indien de zaak wordt behandeld vóór de afloop van de termijn van in verzekeringstelling, ontvangt de in de artikel 46 bedoelde rechtsbijstand-

verlener voor de bijstand aan de verdachte tijdens de terechtzitting, naast de hem toekomende bijzondere vergoeding, een vergoeding overeenkomstig paragraaf 2.

Artikel 48 psychiatrische-patiëntenpiket

De rechtsbijstandverlener die rechtsbijstand heeft verleend in het kader van een door de raad ter uitvoering van artikel 22 van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen getroffen regeling voor het beurtelings verlenen van rechtsbijstand, ontvangt voor iedere persoon die hij heeft bijgestaan een vergoeding van 10 % van het basisbedrag.

Artikel 49 vreemdelingenpiket

De rechtsbijstandverlener die rechtsbijstand heeft verleend in het kader van een door de raad getroffen regeling voor het beurtelings verlenen van rechtsbijstand aan personen die krachtens de Vreemdelingenwet in hun vrijheid zijn beperkt of van wie krachtens de Vreemdelingenwet de vrijheid is ontnomen, ontvangen voor iedere persoon die zij hebben bijgestaan een vergoeding van 15 % van het basisbedrag.

Artikel 50 piketwerkzaamheden buiten werkdagen

De bijzondere vergoedingen ingevolge de artikelen 46, 48 en 49 worden verhoogd met een toeslag van 5% van het basisbedrag, indien rechtsbijstand is verleend op een zaterdag, een zondag, een algemeen erkende feestdag of een bij of krachtens de Algemene termijnenwet met algemeen erkende feestdagen gelijkgestelde dag.

Artikel 51 vergoedingen in overige zaken

Op de vergoedingen voor rechtsbijstand in de zaken die zijn aangeduid in de bijlage onder II B bij dit besluit is het bepaalde in de paragrafen 2 en 3 niet van toepassing, tenzij in de bijlage anders is aangegeven.

Paragraaf 5 Vergoedingen voor reis- en overige kosten

Artikel 52 reiskosten

1. Rechtsbijstandverleners aan wie een vergoeding voor het verlenen van rechtsbijstand als bedoeld in dit hoofdstuk is toegekend, ontvangen een vergoeding voor de ten behoeve van het verlenen van rechtsbijstand gemaakte reiskosten.

2. Indien de rechtsbijstand werd verleend in een zaak als bedoeld in paragraaf 2 of in artikel 51 bedraagt de reiskostenvergoeding negentien cent per kilometer, met dien verstande dat reizen binnen de gemeente waar de rechtsbijstandverlener is gevestigd, buiten beschouwing blijven.

3. Indien de rechtsbijstand werd verleend in een zaak als bedoeld in de artikelen 46, 48 en 49 ontvangt de rechtsbijstandverlener als vergoeding voor de reiskosten een kilometervergoeding, die, ongeacht het gebezigde middel van vervoer, gelijk is aan die welke voor het gebruik van personenauto's wordt toegekend op grond van artikel 8 van het Reisbesluit binnenland. Artikel 53 is niet van toepassing.

4. Indien de rechtsbijstand werd verleend in een zaak als bedoeld in artikel 38, bedraagt de vergoeding voor reiskosten f 7,50 ongeacht het aantal daadwerkelijk afgelegde kilometers.

Artikel 53 reistijdvergoeding

1. Indien de rechtsbijstand werd verleend aan een persoon, wiens vrijheid rechtens is ontnomen en die zich bevindt buiten het arrondissement waarin de rechtsbijstandverlener is gevestigd, dan wel indien de zaak wordt behandeld buiten het arrondissement waarin de rechtsbijstandverlener is gevestigd, ontvangt de rechtsbijstandverlener bovendien een vergoeding voor de ten behoeve van het bezoeken van de rechtzoekende of het bijwonen van de behandeling in totaal bestede reistijd, mits deze reistijd meer heeft bedragen dan één uur.

2. De vergoeding, bedoeld in het eerste lid, wordt na aftrek van het eerste van de in totaal aan de reizen bestede uren, berekend overeenkomstig het bepaalde in artikelen 21 en 22.

Artikel 54 overige kosten

Het bureau kent de rechtsbijstandverlener een aanvullende vergoeding toe voor reiskosten die voortvloeien uit noodzakelijk gebruik van tolwegen of veerdiensten.

Artikel 55 tolken

Aan de rechtsbijstandverlener die bij de verlening van rechtsbijstand zich van een tolk heeft moeten bedienen, worden de kosten daarvan vergoed tot ten hoogste het bedrag waarop een tolk ingevolge het Besluit tarieven in strafzaken aanspraak heeft.

Paragraaf 6 Verhaal

Artikel 56 verhaal op rechtzoekende

1. Het verhaal van de aan een rechtsbijstandverlener toegekende vergoeding op de goederen van de persoon aan wie rechtsbijstand is verleend, geschiedt uit kracht van een aan Onze Minister door de rechter of, in voorkomende gevallen, door de voorzitter van het gerecht, waarvoor de zaak heeft gediend of had moeten dienen, af te geven bevelschrift van tenuitvoerlegging.

2. Dit bevelschrift wordt slechts na machtiging van Onze Minister in naam van het openbaar ministerie bij het gerecht, welks voorzitter of rechter het bevelschrift heeft afgegeven, ten uitvoer gelegd op de wijze als voor vonnissen of arresten, houdende veroordeling tot geldboete, is bepaald.

HOOFDSTUK IV BEPALINGEN BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN DIT BESLUIT

Paragraaf 1 Algemeen

Artikel 57 relatie van vergoedingen met eigen bijdragen

1. De overeenkomstig dit besluit vastgestelde vergoedingen worden voldaan met inachtneming van het bepaalde in artikel 37, tweede lid, van de wet.

2. In zaken, waarin krachtens een besluit van het bureau als bedoeld in artikel 33, eerste lid, onder c van de wet de verlening van rechtsbijstand tussentijds is beëindigd, is het bepaalde in het voorgaande lid slechts van toepassing voor zover de rechtzoekende het van hem verlangde voorschot, of de verhoging daarvan, heeft voldaan.

Artikel 58 relatie van vergoedingen met BTW-heffing

De overeenkomstig dit besluit vastgestelde vergoedingen worden verhoogd met de daarover verschuldigde omzetbelasting.

Artikel 59 indiening van declaraties

1. Na beëindiging van de verlening van de rechtsbijstand vraagt de rechtsbijstandverlener bij het bureau de vergoeding aan met een formulier overeenkomstig een door Onze Minister vast te stellen model. De aanvraag gaat vergezeld van de voor de verificatie benodigde bescheiden.

2. Het in het eerste lid bedoelde model voorziet in elk geval in de verstrekking van gegevens over:

- de kosten die overeenkomstig artikel 2, tweede lid, aan de rechtzoekende in rekening zijn gebracht;
- de aan de zaak bestede tijd;
- de wijze waarop de zaak is behandeld;
- de eventuele samenhang met andere zaken;
- de verrichting van werkzaamheden door een procureur of tolk in opdracht van de rechtsbijstandverlener;
- de reis- en overige kosten.

3. Op verzoek van het bureau zendt de rechtsbijstandverlener aanvullende bescheiden in op grond waarvan aannemelijk wordt dat de werkzaamheden die aan de aanvraag ten grondslag liggen, zijn verricht.

Artikel 60 vaststelling van vergoedingen

1. Het bureau stelt de vergoeding vast met inachtneming van de overeenkomstig artikel 59 verstrekte gegevens.

2. Alvorens de vergoeding vast te stellen kan het bureau in een voorkomend geval informatie inwinnen bij de griffie of de secretarie van de instantie waarvoor de zaak heeft gediend.

3. Het bureau kan bepalen dat de overeenkomstig dit besluit vast te stellen vergoeding met een door hem daarbij aan te geven deel wordt verminderd, indien het van oordeel is dat de geringe omvang van de door de rechtsbijstandverlener verrichte werkzaamheden in een kennelijk onredelijke verhouding tot de vergoeding staat.

Artikel 61 uitbetaling

1. Het bureau draagt zorg voor de uitbetaling van de vergoeding onder verrekening van overeenkomstig artikel 65 gegeven voorschotten.

2. Indien in een zaak achtereenvolgens door twee of meer rechtsbijstandverleners, niet werkzaam in een samenwerkingsverband, rechtsbijstand is verleend, wordt de vergoeding voldaan aan de rechtsbijstandverlener die het laatst is toegevoegd. Zij wordt in onderling overleg naar verhouding van de verrichte werkzaamheden verdeeld.

3. Indien bij de verlening van rechtsbijstand als bedoeld in het tweede lid zowel een of meer medewerkers van een stichting als een of meer rechtsbijstandverleners niet zijnde medewerker van een stichting zijn betrokken, stelt het bureau vast welk deel van de vergoeding toekomt aan de laatstgenoemde rechtsbijstandverleners en draagt het zorg voor de uitbetaling daarvan met overeenkomstige toepassing van het bepaalde in het eerste en tweede lid.

Artikel 62 rechtsbijstandverlening door stichtingen rechtsbijstand

1. Indien rechtsbijstand is verleend door een medewerker van een stichting op grond van artikel 19, eerste lid onder c van de wet, zijn de artikelen 57 tot en met 61 niet van toepassing tenzij anders is bepaald.

2. De stichting informeert het bureau na beëindiging van de rechtsbijstand over de verrichte werkzaamheden overeenkomstig het bepaalde in artikel 59.

3. Het bureau stelt overeenkomstig artikel 38, tweede lid, van de wet vast op grond van de in het tweede lid bedoelde informatie welke eigen bijdrage ten hoogste aan de rechtzoekende in rekening kan worden gebracht, en bericht de stichting hierover.

4. Indien het bureau heeft beslist dat na de verlening van rechtsbijstand door een medewerker van een stichting op grond van een voorwaardelijke toevoeging geen definitieve toevoeging wordt afgegeven, bepaalt het bureau het bedrag dat door de stichting aan de rechtzoekende voor de verleende rechtsbijstand in rekening moet worden gebracht, en bericht de stichting hierover.

Artikel 63 bijzondere regeling voor deurwaarders

Gerechtsdeurwaarders die overeenkomstig artikel 26 aan een rechtsbijstandverlener bijstand hebben verleend, zenden met een afschrift van het exploit of de akte, vermeldende dat in de desbetreffende zaak rechtsbijstand is verleend, een aanvraag in voor vergoeding van de verrichte werkzaamheden bij een door Onze Minister aan te wijzen instantie. Deze instantie draagt zorg voor de uitbetaling van de vergoeding.

Artikel 64 bijzondere regeling ten aanzien van publikaties

Indien een rechtsbijstandverlener een dag- of nieuwsblad opdracht heeft gegeven tot het krachtens wettelijk voorschrift of rechterlijk bevel plaatsen van een oproeping of mededeling, zendt hij – onder overlegging van een exemplaar van de editie, waarin de oproeping of aankondiging is opgenomen – de nota in bij een door Onze Minister aan te wijzen instantie. Deze instantie draagt zorg voor de uitbetaling van de vergoeding.

Paragraaf 2 Voorschotten

Artikel 65 voorschotregeling

1. Advocaten die door de raad zijn ingeschreven op grond van artikel 14 van de wet ontvangen van het bureau in de eerste maand van elk kwartaal een voorschot voor de krachtens dit besluit toe te kennen vergoedingen.

2. Het bureau bepaalt voor elk jaar de hoogte van het kwartaalvoorschot door vermenigvuldiging van het door Onze Minister vast te stellen normbedrag met een vierde deel van het aantal toevoegingen dat aan de betrokken advocaat is afgegeven in de periode van 1 september van het voorlaatste jaar tot 1 september van het jaar dat voorafgaat aan het jaar waarvoor het voorschot wordt vastgesteld.

3. Een tussentijdse wijziging van het normbedrag leidt tot een dienovereenkomstige aanpassing van het kwartaalvoorschot met ingang van het eerstvolgende kwartaal. Het bureau past hiertoe de hoogte van het kwartaalvoorschot aan.

4. Het voorschot bedraagt ten hoogste een door Onze Minister te bepalen bedrag. Het voorschot wordt op nihil gesteld indien het aantal

toevoegingen als bedoeld in het tweede lid blijft beneden een door Onze Minister te bepalen aantal.

Artikel 66 verlaging van voorschotten

De raad kan besluiten de hoogte van de voorschotten te verlagen met ten hoogste 10% indien het door Onze Minister voor de raad vastgestelde budget dreigt te worden overschreden.

Artikel 67 terugbetaling van voorschotten

Indien de inschrijving van de advocaat door de raad wordt doorgehaald overeenkomstig artikel 17 van de wet, is de advocaat gehouden op vordering van het bureau het verleende voorschot met verrekening van de toegekende vergoedingen terug te betalen.

Artikel 68 garantiefonds

1. Het bureau kan een vordering jegens een advocaat als bedoeld in artikel 67 overdragen aan een door Onze Minister voor dit doel erkende rechtspersoon indien de advocaat niet voldoet aan zijn betalingsverplichting.

2. Advocaten die een voorschot ontvangen, zijn jaarlijks een nader door Onze Minister te bepalen bedrag verschuldigd aan de in het eerste lid bedoelde rechtspersoon.

HOOFDSTUK V OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 69 wijziging Deurwaardersreglement

Het Deurwaardersreglement¹ wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 15, vierde lid, komt als volgt te luiden:

4. Het Reisbesluit binnenland is niet van toepassing.

2. In de aanhef van artikel 19, eerste lid, wordt de aanduiding «artikel 26, eerste lid, van de Wet rechtsbijstand aan on- en minvermogenden» vervangen door de aanduiding «artikel 40 van de Wet op de rechtsbijstand».

3. Artikel 19, eerste lid, onder b en c, komt als volgt te luiden:

b. indien de inkomen en het vermogen van de betrokkene vóór het tijdstip waarop hij het vast recht verschuldigd wordt, blijktens de door deze aan de deurwaarder overgelegde verklaring of bescheiden, bedoeld in artikel 25, eerste lid, van de Wet op de rechtsbijstand, niet uitkomen boven de bij artikel 34 van die wet gestelde grenzen.

c. in andere gevallen: indien hem daartoe last is gegeven door de bij of krachtens artikel 13, derde lid, aangewezen autoriteit. Deze last wordt gegeven op verzoek van personen wier inkomen en vermogen blijktens de door hen aan die autoriteit overgelegde verklaring of bescheiden, bedoeld in artikel 25, eerste lid, van de Wet op de rechtsbijstand, niet uitkomen boven de bij artikel 34 van die wet gestelde grenzen.

4. Artikel 19, vijfde lid, komt als volgt te luiden:

5. De deurwaarder die op grond van dit artikel zijn ministerie kosteloos heeft verleend, ontvangt hiervoor van staatswege een vergoeding als bedoeld in artikel 26 van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994.

Artikel 70 wijziging uitvoeringsbesluit militair straf- en tuchtrecht

Het Besluit uitvoeringsbepalingen militair straf- en tuchtrecht² wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 16, tweede lid, komt als volgt te luiden:

2. Op de ingevolge artikel 92, vierde lid, van de Wet militair tuchtrecht toegevoegde advocaat is het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994 van overeenkomstige toepassing. Daarbij wordt de wegingsfactor, genoemd in bijlage II B, onder Z.080, bij dat besluit gebruikt.

Artikel 71 wijziging uitvoeringsbesluit art. 817 Rv

Het besluit van 16 december 1992, houdende regels voor de vergoeding die een advocaat ontvangt voor rechtsbijstand ingevolge het bepaalde in artikel 817 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering³ wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 1 komt te luiden:

Advocaten en procureurs die rechtsbijstand hebben verleend op grond van een toevoeging krachtens artikel 817 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, ontvangen daarvoor een vergoeding die overeenstemt met de vergoeding die aan advocaten en procureurs volgens de voorschriften van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994 toekomt voor rechtsbijstand in zaken van echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, met inbegrip van de nevenvorderingen en de voorlopige voorzieningen.

Artikel 72 geldend recht voor oude toevoegingen

1. Het Besluit vergoedingen rechtsbijstand, met uitzondering van de hoofdstukken V en VI, blijft van toepassing op toevoegingen afgegeven vóór 1 januari 1994.

2. Het Besluit vergoedingen rechtsbijstand in strafzaken, met uitzondering van de hoofdstukken VII en VIII, blijft van toepassing op toevoegingen afgegeven vóór 1 januari 1994.

Artikel 73 interim-voorschotregeling

Voor de toekenning van voorschotten in de jaren 1994 en 1995 geldt in plaats van het eerste en tweede lid van artikel 65 de volgende regeling:

1. Advocaten die door de raad zijn ingeschreven op grond van artikel 14 van de wet ontvangen van het bureau in de eerste maand van elk kwartaal een voorschot voor de krachtens dit besluit toe te kennen vergoedingen.

2. Het onder 1 bepaalde is van overeenkomstige toepassing op advocaten die vóór een door de raad te bepalen tijdstip een verzoek om inschrijving hebben gedaan. Zij komen in aanmerking voor de toekenning van voorschotten voor de duur van de behandeling van het verzoek. In geval van afwijzing van het verzoek is de advocaat gehouden tot terugbetaling van het verleende voorschot overeenkomstig artikel 67.

3. Het bureau bepaalt de hoogte van het kwartaalvoorschot aan de hand van het door Onze Minister vast te stellen normbedrag en de in het vierde lid bedoelde informatie over het aantal toevoegingen.

4. Bij de bepaling van de hoogte van het kwartaalvoorschot betreft het bureau de volgende informatie over het aantal toevoegingen:

a. voor het eerste en het tweede kwartaal van 1994: het aantal toevoegingen dat door de advocaat is aangevraagd in de periode van 1 september 1992 tot 1 september 1993;

b. voor het derde en het vierde kwartaal van 1994: het aantal toevoegingen dat in de periode van 1 januari 1994 tot 1 juli 1994 aan de advocaat is afgegeven;

c. voor 1995: het aantal toevoegingen dat in de periode van 1 januari 1994 tot 1 oktober 1994 aan de advocaat is afgegeven.

Artikel 74 inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst, en werkt terug tot en met 1 januari 1994.

Artikel 75 citeertitel

1. Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994.

Lasten en bevelen dat dit besluit en de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 11 januari 1994

Beatrix

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto

Uitgegeven de *achttiende* januari 1994

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

¹ Stb. 1960, 562, laatstelijk gewijzigd bij besluit van 24 augustus 1993, Stb. 455

² Stb. 1990, 635

³ Stb. 1992, 681

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Justitie

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 februari 1994, nr. 27

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

1. Het besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994 heeft tot doel de regels te stellen die krachtens de Wet op de rechtsbijstand moeten gelden voor de verstrekking van vergoedingen aan rechtsbijstandverleners.

Op grond van artikel 37, eerste lid, van voornoemde wet worden in dit besluit regels gesteld omtrent de omvang van de vergoeding. Daarbij wordt de vergoeding zo goed mogelijk afgestemd op de omvang van de verrichte werkzaamheden. Zoals in het onderstaande (onder 7) nader wordt toegelicht, wordt in dit besluit geen uitwerking gegeven aan de wettelijke mogelijkheid om bij het toekennen van vergoedingen te differentiëren tussen rechtsbijstandverleners.

Voorts bevat dit besluit regels omtrent de vaststelling van de vergoeding en de toekenning van voorschotten als bedoeld in artikel 37, derde respectievelijk vierde lid, van de wet (artikelen 57 e.v.)

Artikel 39 van de wet ziet op de situatie dat voor de verlening van de rechtsbijstand derden, zoals procureurs en deurwaarders, kosten hebben moeten maken. Dit besluit stelt hiervoor regels in de artikelen 25, 26, 27 en 55.

Tenslotte geeft dit besluit een uitwerking van artikel 41 van de wet voor wat betreft de kosten die aan de rechtzoekende in rekening kunnen worden gebracht en de gegevens die de rechtsbijstandverlener aan het bureau dient over te leggen (artikelen 2, resp. 59).

2. Het voorliggende besluit vervangt het Besluit vergoedingen rechtsbijstand en het Besluit vergoedingen rechtsbijstand in strafzaken.

Bij de opstelling van het nieuwe besluit is als uitgangspunt gekozen dat het huidige vergoedingenstelsel in hoofdlijnen ongewijzigd blijft. Dat geldt voor de systematiek van de bepaling van vergoedingen aan de hand van het basisbedrag, maar ook voor de wegingsfactoren die voor verschillende soorten zaken gelden.

3. Als gevolg van deze aanpak zijn de meeste bepalingen van de oude besluiten zonder inhoudelijke wijziging overgenomen in het nieuwe besluit. Ook de structuur van de oude besluiten is gehandhaafd, evenals het onderscheid tussen civiele en bestuursrechtelijke zaken, en strafzaken. Om die reden zijn de vergoedingen voor civiele en bestuursrechtelijke zaken enerzijds en strafzaken anderzijds, afzonderlijk geregeld, nl. in de hoofdstukken II en III. De overige hoofdstukken gelden voor alle zaken.

4. De kern van het vergoedingenstelsel bestaat uit het in artikel 3 genoemde basisbedrag, waaraan alle vergoedingen gerelateerd worden. Voor procedures worden (in de regel) de in artikel 4 genoemde wegingsfactoren, die nader zijn uitgewerkt in de bijlage bij het besluit, toegepast. Vermenigvuldigd met het basisbedrag geven de bij de verschillende soorten zaken behorende wegingsfactoren het bedrag aan dat als grondslag bij de bepaling van de vergoeding dient. Voor de overige zaken wordt de vergoeding rechtstreeks in een percentage van het basisbedrag uitgedrukt.

Bij de uitwerking van dit stelsel is uitgegaan van een qua type veel voorkomende zaak. Door de waardering van deze zaak op één (het basisbedrag) te stellen en de overige soorten zaken naar gemiddelde omvang van de ermee gemoeide verrichtingen daaraan af te meten, kan de relatieve waardering van die soort zaken in de wegingsfactor tot uitdrukking worden gebracht. Als «normzaak» voor civiele en bestuursrechtelijke zaken heeft diende de echtscheiding op tegenspraak met nevenvorderingen, zoals deze was ingericht bij de totstandkoming van het besluit vergoedingen rechtsbijstand; voor straf- en aanverwante zaken is

de «normzaak» de zaak behandeld voor de meervoudige strafkamer van de arrondissementsrechtbank in eerste aanleg.

In het besluit wordt de hoogte van de vergoedingen in de regel uitgedrukt als percentage van de grondslag of van het basisbedrag. Daarbij is de hoogte van de vergoeding evenredig met de gemiddelde omvang van de verrichte werkzaamheden. Dit betekent dat processuele omstandigheden waardoor gemiddeld beduidend meer of minder werkzaamheden met de verlening van rechtsbijstand zijn gemoeid, leiden tot de verhoging van de vergoeding met een extra bedrag respectievelijk de vaststelling van een lagere vergoeding.

Het hiervoor beschreven stelsel is forfaitair van aard. In beginsel geeft iedere toevoeging aanspraak op een krachtens dit besluit vast te stellen vergoeding. Reeds bij de afgifte van de toevoeging is duidelijk welke wegingsfactor waarschijnlijk voor de zaak zal gelden, gelet op de aard van de betreffende zaak. Achteraf wordt op basis van de declaratie de vergoeding vastgesteld, overeenkomstig de in dit besluit gegeven berekeningsmaatstaven. In dit stelsel dient een zaak in beginsel voor de forfaitaire vergoeding te worden behandeld – in zoverre is het een maatstaf voor de tijdsbesteding van de rechtsbijstandverlener in de betreffende zaak en geeft het de grenzen aan van hetgeen de rechtzoekende van de rechtsbijstandverlener mag verwachten. Slechts bij advieszaken en bij uitzonderlijk bewerkelijke zaken wordt een vergoeding toegekend die is gerelateerd aan de bestede tijd.

Naast de vergoeding voor de verleende rechtsbijstand wordt ook een vergoeding voor bepaalde onkosten van de rechtsbijstandverlener toegekend (paragraaf 5 van hoofdstuk II en van hoofdstuk III).

5. In een aantal opzichten heeft dit besluit wél verandering ondergaan ten opzichte van de oude besluiten. Afgezien van redactionele en terminologische aanpassingen aan de nieuwe wet, gaat het ten eerste om een verhoging van het basisbedrag met gemiddeld 25 %. Deze verhoging vloeit voort uit onze toezegging aan de Tweede Kamer om de vergoedingen voor rechtsbijstandverleners bij de invoering van de nieuwe wet met 25% te verhogen (Kamerstukken II, 1992/93, 22 609, nr. 3, p. 10). Ter wille van het gelijkrekken van de gemiddelde beloning van strafzaken met die van overige zaken, zijn de laatstbedoelde vergoedingen met een hoger percentage verhoogd. Voorts is voorzien in een indexeringsmechanisme waardoor aanpassing van het basisbedrag plaats vindt overeenkomstig de arbeidskostenontwikkeling bij de stichtingen rechtsbijstand.

Ten tweede zijn in het besluit enkele bepalingen opgenomen die beogen de beheersbaarheid van de kosten van de rechtsbijstandvoorziening te vergroten en oneigenlijk gebruik of misbruik tegen te gaan. Het gaat vooral om de invoering van een toestemmingsvereiste voor bewerkelijke zaken (artikel 19). Ten derde zijn bepalingen gewijzigd in verband met de invoering van een nieuwe uitvoeringsorganisatie. Omdat de raden voor rechtsbijstand de taken inzake de vaststelling en uitbetaling van de vergoedingen overnemen van de griffies, zijn de desbetreffende bepalingen gewijzigd. Het gaat vooral om de invoering van een eenvormige procedure voor het declareren, vaststellen en betalen van vergoedingen en om de vastlegging van een voorschotregeling.

Ten vierde maken diverse wijzigingen op het terrein van het procesrecht een actualisering van het besluit en de bijlagen noodzakelijk. Het betreft onder meer bestuursrechtelijke procedures, in verband met de voltooiing van de eerste fase van de herziening van de rechterlijke organisatie.

Ten vijfde bevatten besluit en bijlage enkele aanpassingen die noodzakelijk zijn om een eenduidige uitleg van bestaande bepalingen te waarborgen.

6. Ten tijde van de opstelling van dit besluit is onderzoek gaande naar de wijze waarop de tijdsbesteding van rechtsbijstandverleners kan

worden geregistreerd. Dit onderzoek kan leiden tot een beter gefundeerde weging van de verschillende werkzaamheden van rechtsbijstandverleners. Afhankelijk van de uitkomsten van dit onderzoek zal worden gezien of het huidige vergoedingstelsel ingrijpend dient te worden gewijzigd. Bij die gelegenheid zal tevens het eindrapport van de Evaluatiecommissie Moduulbesluit van 1986 worden betrokken. Dit eindrapport heeft geleid tot een aantal wijzigingen van het besluit vergoedingen rechtsbijstand in 1985. Andere voorstellen van de Evaluatiecommissie zijn niet overgenomen omdat overname daarvan zou hebben kunnen leiden tot een groter beslag op de algemene middelen. De noodzaak tot kostenbeheersing op het terrein van de rechtsbijstand stelde en stelt beperkingen. Om te komen tot een evenwichtige en budgettair neutrale herziening van het besluit, ligt het derhalve in de rede deze voorstellen te betrekken bij de uitkomsten van bovengenoemd onderzoek. Naar verwachting zal een dergelijke integrale herijking in 1995 kunnen plaatsvinden.

7. De Wet op de rechtsbijstand noemt in artikel 37 de mogelijkheid om bij het toekennen van vergoedingen te differentiëren tussen rechtsbijstandverleners. Zoals de Memorie van toelichting vermeldt (Kamerstukken II, 1992/93, 22 609, nr. 3, p. 25), wordt hierbij met name gedacht aan het maken van onderscheid naar gelang de ervaring en specifieke deskundigheid van de rechtsbijstandverlener. Dit besluit voorziet (nog) niet in een dergelijke differentiatie. Bij de invoering van het nieuwe wettelijke stelsel, tegelijk met een ingrijpende organisatorische verandering, is nog onvoldoende zicht op de wijze waarop een dergelijk onderscheid zou kunnen worden gemaakt. De ervaringen die de raden voor rechtsbijstand zullen opdoen met het inschrijvingensysteem voor advocaten zijn op dit vlak van belang. Het ligt in de rede bij de hiervoor genoemde herziening van het besluit de mogelijkheid van naar ervaring gedifferentieerde vergoedingen te betrekken.

8. In het nieuwe vergoedingstelsel worden de vergoedingen toegekend aan «de rechtsbijstandverlener». Deze term sluit overeenkomstig de wettelijke betekenis ook in de medewerker van een stichting. Teneinde te voorkomen dat voor de stichtingen een aanspraak op vergoedingen zou ontstaan – dat zou in strijd zijn met het beginsel van budgetfinanciering – worden de stichtingen uitgesloten van de regeling voor de vaststelling en uitbetaling van vergoedingen. Het besluit voorziet wel in een informatievoorziening van de stichting aan de raad voor rechtsbijstand, opdat deze op grond van de betreffende bescheiden kan bepalen welke eigen bijdrage dient te worden geheven.

9. Ook in een ander opzicht verdient de afbakening van de groep van rechtsbijstandverleners aandacht. Het betreft de advocaat die voor het verzorgen van een spreekuur een overeenkomst is aangegaan met een raad voor rechtsbijstand (overeenkomstig artikel 20 van de wet). Deze advocaat kan een rechtzoekende rechtsbijstand verlenen tijdens en ten gevolge op een spreekuur, en vervolgens op basis van een toevoeging. Zonder nadere maatregel zou hij hiervoor een normale vergoeding ontvangen, zonder dat rekening wordt gehouden met de ingevolge de spreekuurovereenkomst toegekende vergoeding. Om een dergelijke doublure te voorkomen zullen de raden in de spreekuurovereenkomsten een bepaling moeten opnemen die voorziet in een korting op de contractuele vergoeding indien na het spreekuur de rechtsbijstand wordt voortgezet op basis van een toevoeging.

10. De Wet op de rechtsbijstand heeft onder meer als doelstelling de beheersbaarheid van de kosten voor de rechtsbijstand te vergroten. Daartoe is een centrale rol toegekend aan de raden voor rechtsbijstand,

meer in het bijzonder de daaraan verbonden bureaus rechtsbijstandvoorziening. Deze bureaus zullen bij de toekenning van vergoedingen een gericht beleid voeren voor het voorkomen van onbedoelde kosten. Mede geholpen door het feit dat zij ook zorg dragen voor de verlening van toevoegingen, zullen zij bij de behandeling van declaraties een actieve rol vervullen. Door verificatie van verstrekte gegevens en door het opvragen van aanvullende bescheiden kan de zorgvuldigheid worden betracht die vereist is bij de vaststelling van vergoedingen aan rechtsbijstandverleners.

Vooraf ten aanzien van aanvragen voor een andere dan de minimale vergoeding moet voldoende zekerheid zijn dat de opgegeven werkzaamheden inderdaad zijn verricht, c.q. dat de betrokken rechtsbijstandverlener zelf de opgegeven tijd heeft besteed aan rechtsbijstand of reizen voor de betreffende zaak.

11. In de bijlage bij het besluit is van de verschillende soorten zaken de wegingsfactor bepaald. Voorts zijn, met het oog op de inzichtelijkheid voor de uitvoeringspraktijk, nog enkele bijzondere vergoedingsregelingen in de bijlage opgenomen. Het desbetreffende onderdeel van de bijlage wordt, voorzover nodig, in het onderstaande toegelicht bij de artikelen die een verwijzing naar de bijlage bevatten.

12. Vooruitlopend op artikel 49 van het wetsvoorstel voor de Wet op de rechtsbijstand is het voorontwerp van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 1994 aan beide kamers der Staten-Generaal overgelegd en in de Staatscourant bekendgemaakt. De reacties die naar aanleiding hiervan zijn ontvangen, zijn betrokken bij de opstelling van het ontwerp-besluit dat voor advies aan de Raad van State is aangeboden. Het betreft met name een reactie van de Nederlandse Orde van Advocaten bij brief van 14 oktober 1993. Een aantal opmerkingen van de Orde heeft geleid tot bijstelling van het ontwerp-besluit, onder meer ten aanzien van de in de bijlage bij het besluit vermelde wegingsfactoren.

Artikelgewijs

Artikel 1

In deze bepaling worden enkele begrippen omschreven die in het besluit een algemene functie hebben. Daarnaast zijn de in artikel 1, eerste lid, van de wet omschreven begrippen onverkort van toepassing voor dit besluit. Voor wat betreft het in de wet gedefinieerde begrip «rechtsbijstandverlener» wordt verwezen naar het algemene deel van de toelichting. Ook het basisbedrag en de grondslag zijn in het algemene deel aan de orde gesteld. Een nadere toelichting wordt gegeven onder de artikelen 3 respectievelijk 4.

De omschrijving van het begrip «procedures» beoogt het onderscheid tussen procedures en andere zaken waarin vooral door advisering rechtsbijstand wordt verleend, mogelijk te maken. Zoals in het algemene deel reeds is vermeld, wordt voor de laatstgenoemde categorie afgeweken van het uitgangspunt van forfaitaire vergoedingen. Dit onderscheid is overigens alleen relevant voor civiele en bestuursrechtelijke zaken.

In verband met de invoering van bestuursrechtspraak bij de gerechten is het niet langer zinvol de colleges met administratieve rechtspraak of beroep belast als zodanig te omschrijven. Voor de omschrijving van het begrip procedures blijft een opsomming van administratieve rechters – afgezien van de gerechten – en beroepsorganen noodzakelijk. Deze opsomming is geactualiseerd.

De omschrijving van het begrip «strafzaken» houdt verband met het onderscheid tussen vergoedingsnormen voor civiele en bestuurs-

rechtelijke zaken en strafzaken in respectievelijk hoofdstuk II en III. Het begrip is ruimer omschreven dan voorheen en sluit alle zaken in die vielen onder de reikwijdte van het oude besluit ter zake. Het gaat ten eerste om strafzaken in enge zin, d.w.z. zaken waarin een advocaat is toegevoegd aan een verdachte in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering. Voorts betreft het de rechtsbijstand verleend in het kader van een piketregeling, te weten strafpiket, piket voor psychiatrische patiënten en voor vreemdelingen aan wie de vrijheid op grond van de Vreemdelingenwet is ontnomen dan wel van wie de vrijheid op grond van deze wet is beperkt. Tenslotte worden als strafzaak aangemerkt de zaken waarvoor de vergoeding voorheen in bijlage B van het oude besluit werd geregeld. Het zijn vooral zaken die een directe samenhang hebben met het strafrecht, dan wel daarmee vergelijkbaar zijn omdat de rechtzoekende geconfronteerd wordt met een vorm van vrijheidsbeneming.

Voorbeelden zijn beklagzaken ex artikel 12 Wetboek van Strafvordering, beklag- en beroepszaken van gedetineerden in penitentiaire inrichtingen etc.

Artikel 2

De rechtsbijstandverlener ontvangt van overheidswege een vergoeding voor de verleende rechtsbijstand, aangevuld met een vergoeding voor reiskosten en, in civiele en bestuursrechtelijke zaken, een algemene onkostenvergoeding van f 30 (zie bij artikel 30). Daarnaast kunnen aan de rechtzoekende slechts kosten in rekening worden gebracht, voorzover zij in deze bepaling worden genoemd, en mits gespecificeerd. Hiermee wordt beoogd de kosten te beperken waarmee rechtzoekenden in aanvulling op de eigen bijdrage kunnen worden geconfronteerd.

De opsomming van de kostensoorten die in rekening kunnen worden gebracht, is enigszins verruimd ten opzichte van de analoge bepaling in het besluit vergoedingen rechtsbijstand. Het betreft internationaal telefaxverkeer, rolverrichtingen van rechtskundig adviseurs en verschotten van de procureur die een advocaat bijstaat voorzover deze verschotten ook als kostensoort in de zin van deze bepaling kunnen worden aangemerkt.

Artikel 3

De hoogte van het basisbedrag is niet gelijk voor strafzaken en andere zaken. De vergoeding die met toepassing van het basisbedrag en de wegingsfactoren wordt bepaald, is echter wel op hetzelfde niveau gebracht.

Zoals reeds vermeld in het algemene deel, is het niveau van de vergoedingen met gemiddeld 25% verhoogd. Het basisbedrag voor civiele en bestuursrechtelijke zaken is met een relatief groter deel verhoogd (33%) dan dat voor strafzaken (7%). Tot nu toe waren de vergoedingen in strafzaken aanmerkelijk hoger dan die in civiele en bestuursrechtelijke zaken.

Overigens zal het basisbedrag reeds voor 1994 worden aangepast indien hiertoe aanleiding is op grond van de indexeringsregeling.

In het tweede lid is een indexeringsmechanisme geïntroduceerd dat de vergoedingen voor rechtsbijstand koppelt aan de arbeidskostenontwikkeling in de gepremieerde en gesubsidieerde sector (verder: G&G-sector). De financiële ruimte die de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid hiervoor biedt, wordt vertaald in normen voor diverse categorieën werkgevers, waaronder de bureaus voor rechtshulp (onder de nieuwe wet de stichtingen rechtsbijstand).

Het indexeringsmechanisme brengt met zich mee dat de vergoedingen worden verhoogd, gelijk blijven of verlaagd worden, al naar gelang de besluitvorming ter zake voor de G&G-sector.

Indien het besluit inzake de G&G-sector wordt genomen vóór de datum van inwerkingtreding van de nieuwe normen, worden de vergoedingen aangepast met ingang van de datum dat die nieuwe normen in werking treden. Het komt voor dat de normen voor de G&G-sector met terugwerkende kracht in werking treden. Om uitvoeringstechnische redenen is het niet wenselijk dat ook de vergoedingen voor rechtsbijstand met terugwerkende kracht worden aangepast. Derhalve vindt die aanpassing dan plaats op de eerste dag van de maand die volgt op het besluit inzake de G&G-sector.

De aanpassing van het basisbedrag heeft geen gevolgen voor lopende zaken. Voor de vaststelling van de vergoeding wordt het basisbedrag gehanteerd dat gold ten tijde van de afgifte van de vergoeding.

Artikel 4

Evenals in de oude besluiten is in de bijlage een lijst van wegingsfactoren voor de verschillende soorten zaken opgenomen. Het onderscheid tussen civiele en bestuursrechtelijke zaken en strafzaken is gehandhaafd. Zoals aangegeven in het algemene deel, zal over enige tijd een herziening van het totaal van de wegingsfactoren aan de orde komen.

Bij deze gelegenheid zijn louter enkele wijzigingen aangebracht om de opsomming van soorten zaken te actualiseren en om een eenduidige uitleg van de bijlage te bevorderen. Voor wat betreft dit laatste was er in de uitvoeringspraktijk behoefte aan een duidelijker afbakening van de diverse soorten zaken. Daartoe is van sommige zaken bepaald dat zij mede worden begrepen onder een betreffende categorie. De vermelding dat bepaalde soorten zaken onder een categorie vallen, heeft dus geen limitatief karakter.

Artikel 5

In deze bepaling is het bereik van hoofdstuk II bepaald in verband met het onderscheid tussen civiele en bestuursrechtelijke zaken, en strafzaken. Tevens is voorzien in de mogelijkheid in de bijlage bijzondere regels op te nemen omtrent de vergoeding voor bepaalde soorten zaken en de wijze van de vaststelling van de daarvoor geldende vergoedingen.

Artikel 6

Deze bepaling beperkt de reikwijdte van paragraaf 2 tot procedures.

Artikel 7

Het eerste lid van dit artikel geeft als hoofdregel dat de vergoeding voor processuele rechtsbijstand in eerste aanleg verleend, gelijk is aan de voor de betrokken soort zaken geldende grondslag.

Vanwege het bijzondere karakter van procedures waarin een voorlopige voorziening wordt verzocht, bepaalt het tweede lid dat de vergoeding ten hoogste het basisbedrag kan belopen. Het betreft het kort geding en de procedures voor een voorlopige voorziening die bij de kantonrechter, ingevolge artikel 116 Rv, en bij de administratieve rechter ingevolge artikel 8.3.1 AWB kunnen worden aangespannen.

De procedure op grond van artikel 116 Rv, die in het oude besluit vergoedingen rechtsbijstand nog niet was opgenomen, heeft meer dan het kort geding een voorlopig karakter. Vaak wordt derhalve gelijktijdig of aansluitend rechtsbijstand verleend in de hoofdzaak. In dat geval wordt voor beide procedures tezamen een vergoeding van 150% van de grondslag toegekend.

Indien in een bestuursrechtelijke procedure tegelijk met de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening een uitspraak in de hoofd-

procedure wordt gedaan, liggen beide zaken zozeer in elkaars verlengde dat het in de rede ligt om één vergoeding toe te kennen. Mede omdat in deze situatie reeds een beroepsschrift is ingediend, vervalt in deze zaken de begrenzing van de vergoeding tot ten hoogste het basisbedrag.

Artikel 8

In het algemeen zijn voor de rechtsbijstandverlener met een procedure in hoger beroep minder werkzaamheden gemoeid dan met een procedure in eerste aanleg. De juridische context van de zaak is door de uitspraak in eerste aanleg in grote lijnen bepaald. In hoger beroep concentreert het geding zich gewoonlijk op enkele aspecten van de zaak. Daarom geeft artikel 8, eerste lid, als hoofdregel dat de vergoedingen voor in hoger beroep dienende zaken 85% van die voor in eerste instantie gediend hebbende zaken bedraagt.

Het tweede lid van dit artikel geeft een regeling voor in hoger beroep dienende korte gedingen, waarbij de vergoeding is gerelateerd aan de vergoeding die voor kort gedingen in eerste aanleg wordt toegekend.

Het derde lid van dit artikel is van gelijke strekking als artikel 7, vierde lid.

Artikel 9

De verlening van rechtsbijstand in cassatie vereist gewoonlijk een aparte en grondige bestudering van de juridische merites van de uitspraak waarvan cassatie wordt gevorderd of verzocht. De aard van de procedure eist van de betrokken advocaat een bijzondere deskundigheid en ervaring. Op deze gronden is een relatief hoge vergoeding voor in cassatie dienende zaken gerechtvaardigd.

Artikel 10

Indien in een procedure een interlocutoire beslissing wordt gegeven, kan dat reden zijn voor de toekenning van een bijzondere vergoeding van 25% van de grondslag. Daartoe dient te worden getoetst of met de uitvoering van die uitspraak bijzondere werkzaamheden van aanmerkelijke omvang voor de betrokken rechtsbijstandverlener zijn gemoeid.

Niet elk tussenvonnissen is reden voor verhoging van de vergoeding met 25%. Bepalend is of als gevolg van het tussenvonnissen substantieel meer werkzaamheden voor de zaak in zijn geheel moeten worden verricht. Er zal bijv. geen sprake zijn van bijzondere werkzaamheden van aanmerkelijke omvang indien het tussenvonnissen louter leidt tot een comparitie van partijen, de overlegging van schriftelijke stukken of het herstel van een nalatigheid van de advocaat of procureur. Aanleiding tot verhoging van de vergoeding kan zijn dat in het tussenvonnissen een uitgebreide bewijsopdracht is gegeven.

Artikel 11

Bij het instellen van een reconventionele vordering is in het algemeen reden voor toekenning van een extra vergoeding. Omdat het instellen van een reconventionele vordering in het personen- en familierecht doorgaans nauwelijks extra werkzaamheden meebrengt, zijn dergelijke vorderingen uitgezonderd van deze regeling.

Artikel 12

Wordt in een zaak geen tegenspraak gevoerd, dan heeft dat gewoonlijk aanzienlijke gevolgen voor de omvang van de ermee gemoeide werkzaamheden. Dit artikel voorziet in de correctie die met het oog daarop

nodig is. Voor zaken op het terrein van het personen- en familierecht is een hogere vergoeding vastgesteld dan voor andere zaken omdat het niet ondenkbaar is dat het juist de werkzaamheden van de rechtsbijstandverlener voor de procedure waren, met name in echtscheidingszaken, die het mogelijk maakten dat de zaak zonder tegenspraak kon worden afgewikkeld.

Het tweede lid beperkt de toepassing van dit artikel voor zover de rechtsbijstand betrekking had op zaken, waarin het voeren van tegenspraak niet mogelijk is of slechts in beperkte mate voorkomt. De categorieën van zaken waarbij dit aan de orde is, betreffen gemeenschappelijke verzoeken tot echtscheiding, ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, met inbegrip van nevenvorderingen, verzoeken met betrekking tot adoptie, verzoeken strekkende tot voornaamswijziging, en verzoeken met betrekking tot curatele. Voor deze zaken wordt in beginsel de volledige vergoeding toegekend.

Artikel 13

Dit artikel geeft een regeling voor gevallen waarin de zaak wordt beëindigd voordat verweer is gevoerd. In tegenstelling tot de overige bepalingen in de paragraaf 2 van hoofdstuk II van het besluit wordt hier niet een correctie op de grondslag toegepast, maar de regeling voor advieszaken, paragraaf 3, van toepassing verklaard. De vergoeding dient derhalve nader te worden vastgesteld in overeenstemming met de omvang van de door de rechtsbijstandverlener verrichte werkzaamheden.

Artikel 14

In het bestuurlijke procesrecht komt de figuur van de vereenvoudigde behandeling voor. De Algemene Wet Bestuursrecht, artikel 8.2.4.1, scheidt die mogelijkheid voor de gevallen dat de rechter kennelijk onbevoegd is of het beroep kennelijk niet-ontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond. In deze gevallen geldt een vergoeding van 25% van de grondslag, gelet op het bijzondere verloop van de procedure, met uitzondering van zaken die kennelijk gegrond worden geacht. Hiervoor geldt een vergoeding van 50% van de grondslag.

Het derde lid heeft betrekking op gevallen waarin na verzet tegen de uitspraak ingevolge de vereenvoudigde behandeling het verzet gegrond is verklaard en de uitspraak is vervallen, en waarin derhalve de hoofdprocedure wordt voortgezet. In die gevallen wordt de vergoeding voor de hoofdprocedure vastgesteld overeenkomstig de andere bepalingen van paragraaf 2. Daarnaast kan voor het verzet een bijzondere vergoeding van 25% van de grondslag worden toegekend. Wel dient dan te worden getoetst of er sprake is geweest van bijzondere werkzaamheden van aanmerkelijke omvang. Zoals geldt voor de in artikel 10 bedoelde zaken, geldt ook voor zaken waarin met succes verzet is gevoerd, dat een extra vergoeding alleen wordt toegekend indien in verband met de verzetprocedure substantieel meer werkzaamheden voor de zaak in zijn geheel moeten worden verricht. Daarvan kan bijv. niet worden gesproken indien de verzetprocedure het gevolg is van een summierere onderbouwing van het verzoek dat vereenvoudigd is behandeld.

Artikel 15

Deze bepaling regelt de financiële gevolgen van een opvolging van rechtsbijstandverleners. In hoofdstuk IV, artikel 61, wordt de wijze geregeld waarop de vergoeding wordt voldaan, in het bijzonder indien bij de verlening van rechtsbijstand ook een of meer medewerkers van een stichting rechtsbijstand zijn betrokken.

Artikel 16

Dit artikel bepaalt dat bij een tussentijdse beëindiging van de rechtsbijstand door beëindiging of intrekking van de toevoeging door het bureau een forfait van 50% van de grondslag wordt toegekend.

De beslissing tot beëindiging van de rechtsbijstand is ingevolge artikel 33, eerste lid, van de wet onder meer mogelijk indien de toevoeging is verleend op grond van het verstrekken van onjuiste of onvolledige gegevens. Indien dit de rechtsbijstandverlener kan worden toegerekend, ontvangt hij geen vergoeding. Anders zou bijvoorbeeld de ongerijmde situatie kunnen ontstaan dat een rechtsbijstandverlener waarvan naderhand wordt vastgesteld dat hij willens en wetens op basis van onjuiste gegevens een toevoeging heeft verkregen, toch aanspraak kan maken op een vergoeding van 50% van de grondslag.

De rechtsbijstandverlener heeft een zekere verantwoordelijkheid dat bij het verzoek om de toevoeging juiste en volledige gegevens worden verstrekt. Hij is het die het verzoek doet en daarbij ook de aan te voeren gronden dan wel de noodzakelijk geachte werkzaamheden moet vermelden. Indien hij op de hoogte is van de onjuistheid of onvolledigheid van gegevens die de rechtzoekende heeft overgelegd, behoort hij niet aan het aanvragen van een toevoeging mee te werken, althans niet op grond van die gegevens. Hoewel de rechtsbijstandverlener de juistheid van de overgelegde gegevens niet hoeft na te gaan, dient hij zich er wel van te vergewissen dat de gegevens geen kennelijke onjuistheden of lacunes bevatten.

Artikel 17

Dit artikel ziet op de situatie dat de rechtzoekende een procedure reeds aanhangig heeft gemaakt, al dan niet met behulp van een advocaat of andere processuele bijstand, voordat een toevoeging wordt aangevraagd en verkregen. De regeling heeft zowel betrekking op gevallen waarin zich, na aanvang van de rechtsbijstand, feiten of omstandigheden voordoen die alsnog aanleiding tot een toevoeging geven, als op gevallen waarin zonder bijzondere reden de toevoeging tussentijds plaatsvindt. In beide gevallen bepaalt het bureau de hoogte van de toevoeging evenredig met de omvang van de werkzaamheden die vanaf het moment van toevoeging zijn verricht.

Voor het geval dat de rechtsbijstandverlener van de rechtzoekende een voorschot heeft ontvangen voor na het moment van toevoeging te verrichten werkzaamheden, kan het bureau op grond van het tweede lid bepalen dat dit bedrag aan de rechtzoekende wordt terugbetaald.

Artikel 18

Het uitgangspunt dat iedere toevoeging aanspraak geeft op een vergoeding, leidt bij zogenaamde samenhangende zaken tot een onevenredigheid tussen de omvang van de verrichte werkzaamheden en de vergoeding. Wanneer een rechtsbijstandverlener de belangen behartigt van een groep rechtzoekenden die allen hetzelfde rechtsprobleem hebben – bijvoorbeeld een geschil tussen de verhuurder en een aantal huurders van de door hem verhuurde woningen over een verhoging van de huurprijs – dan hoeft de rechtsbijstandverlener zich gewoonlijk slechts eenmaal in de feitelijke en juridische context van die samenhangende zaken te verdiepen. Zijn extra werkzaamheden per afzonderlijke zaak zijn dan vooral van administratieve en organisatorische aard.

Indien rechtsbijstandverleners die deel uitmaken van hetzelfde samenwerkingsverband, besluiten om samenhangende zaken onderling te verdelen, mag men verwachten dat evenzeer een werkbeparing optreedt.

Om die reden is de omschrijving van samenhangende zaken van het oude besluit in dit opzicht aangevuld.

Van samenhang is sprake indien de bijstand klaarblijkelijk op hetzelfde tijdstip of binnen een korte periode werd verleend, ook indien de momenten van aanvang en beëindiging van de bijstand in de onderscheiden zaken niet steeds samenvallen. Het tweede lid van het artikel voorziet in een progressieve correctie op de cumulatie van vergoedingen bij samenhangende zaken. Naarmate het aantal toevoegingen afgegeven voor samenhangende zaken groter wordt, zal het relatieve aandeel van de typisch rechtskundige verrichtingen daarin minder worden, de omvang van de administratieve en organisatorische werkzaamheden verloopt meer proportioneel en het aandeel van die werkzaamheden zal derhalve relatief stijgen. Bij de opstelling van de vergoedingsnorm in het tweede lid is met dit patroon rekening gehouden.

Om in zijn algemeenheid te kunnen beoordelen of sprake is van samenhangende zaken, dient het bureau over afdoende informatie te beschikken. Die informatie kan ten dele reeds worden afgeleid van de toevoegingsaanvragen. Voorts wordt het declaratieformulier zodanig ingericht dat daarmee de relevante gegevens kunnen worden verkregen (zie bij artikel 59).

Artikel 19

Het toekennen van forfaitaire vergoedingen zou zonder enig correctiemechanisme in een beperkt aantal zaken tot een grote onevenredigheid tussen de vergoeding en de voor de zaak verrichte werkzaamheden leiden. Terwijl in artikel 60 de mogelijkheid wordt geschapen in uitzonderlijke gevallen de overeenkomstig dit besluit vast te stellen vergoeding te verminderen, voorziet deze bepaling in de verhoging van de vergoeding in uitzonderlijke gevallen.

Overeenkomstig de in het oude besluit geldende regeling wordt een extra vergoeding eerst toegekend indien sprake is van bewerkelijke zaken, d.w.z. indien de rechtsbijstand niet binnen 30 uren kan worden verleend. Alsdan wordt de tijdsbesteding per periode van vijf uren vergoed met 40% van het basisbedrag, overeenkomstig het tarief voor bewerkelijke advieszaken.

Teneinde de beheersbaarheid van de kosten van de rechtsbijstand te vergroten, is in deze bepaling een toestemmingsvereiste opgenomen. Het bureau toetst tevoren of de zaak niet in redelijkheid binnen de standaardtermijn kan worden behandeld. Bezien wordt of de zaak in vergelijking met andere, soortgelijke zaken zo specifiek is dat dit meer werkzaamheden vergt dan binnen de periode van 30 uren kunnen worden verricht. Ook kan blijken dat bepaalde soorten zaken in het algemeen niet binnen de standaardtermijn kunnen worden behandeld. Bij de toets wordt uitgegaan van een zeker deskundigheidsniveau. Ten aanzien van advocaten is in het bijzonder van belang of de voorwaarden voor inschrijving door de raad een bijzondere deskundigheid vergen voor het verlenen van rechtsbijstand op het betreffende rechtsgebied.

Het ligt in de rede dat verzoeken om toestemming zo spoedig mogelijk worden behandeld. Het ligt voor de hand dat het bureau bij de beoordeling van dergelijke verzoeken zonedig externe deskundigen, bijvoorbeeld andere rechtsbijstandverleners, betreft. Deze beoordeling mag echter de voortgang van de rechtsbijstand niet te zeer belemmeren. Dit kan een spanningsveld opleveren tussen de zorgvuldigheid en de snelheid waarmee tot een beslissing gekomen wordt. De toestemmingsprocedure zal dan ook nader vorm moeten krijgen in werkafspraken tussen de bureaus en de organisaties van rechtsbijstandverleners.

Die afspraken kunnen onder meer het tijdstip van indiening van verzoeken betreffen, de wijze van onderbouwing en de behandelingstermijnen. Voor sommige zaken zal het mogelijk zijn reeds in een zeer vroeg

stadium een gefundeerd verzoek om toestemming te doen, waardoor er minder druk is op de behandelingstermijn. In elk geval zal bij de uitwerking van de toestemmingsprocedure rekening moeten worden gehouden met de gevolgen van afwijzing van de gevraagde toestemming: de rechtsbijstandverlener die tijdig een verzoek heeft ingediend, moet bij afwijzing van het verzoek in staat zijn zijn werkzaamheden op een redelijke wijze af te ronden.

Het ligt in de rede dat de toestemming voor een beperkte termijn zal worden gegeven – het bureau noch de rechtsbijstandverlener zal immers (steeds) volledig kunnen bepalen in welke mate extra werkzaamheden nodig zijn. Ook de wijze van verlenging van reeds verleende toestemming zal in de uitvoeringspraktijk nader kunnen worden ingevuld.

Artikel 20

Deze bepaling beperkt de reikwijdte van paragraaf 3 tot andere zaken dan procedures, zogenaamde advieszaken.

Artikel 21

Advieszaken verschillen sterk naar omvang, zonder dat die verschillen zijn terug te voeren op de aard van het rechtsterrein. In zaken op hetzelfde rechtsgebied kan deze vorm van rechtsbijstand in het ene geval beperkt blijven tot een eenvoudig advies, terwijl in het andere geval omvangrijke en tijdrovende onderhandelingen moeten worden gevoerd om tot een schikking buiten proces te komen.

Om deze reden wordt een vergoeding toegekend op basis van de bestede tijd en gerelateerd aan het basisbedrag. Bij de uitwerking van deze vergoedingswijze worden bepaalde tijdvakken gehanteerd waarvoor een vast percentage van het basisbedrag wordt toegekend. Voor advieszaken waarvoor de werkzaamheden minder dan drie uren tijd vergen geldt een vergoeding van 20% van het basisbedrag, voor zaken van drie tot acht uur is dat percentage 40%, en voor zaken van acht tot vijftien uur is het op 80% gesteld. Voor zaken waarvan de behandeling meer tijd vergt, wordt voor elke extra vijf uren 40% van het basisbedrag toegekend, volgens de in artikel 22 gegeven regeling voor bewerkelijke zaken.

Bij de vaststelling van de vergoeding zal het bureau geen lijdelijke rol behoeven in te nemen. Het bureau kan nagaan of het aannemelijk is dat de gedeclareerde uren inderdaad aan de zaak zijn besteed. De opgave van de rechtsbijstandverlener is derhalve ook bij betrekkelijk korte adviezen niet zonder meer maatgevend. Alleen al om praktische redenen zal echter in de meeste gevallen de opgave van de rechtsbijstandverlener maatgevend blijken te zijn voor de toe te kennen vergoeding. Voor zaken van acht tot vijftien uur dient de declaratie steeds te worden gemotiveerd.

Artikel 22

Advieszaken waarvoor de rechtsbijstand meer dan vijftien uren vergt, kunnen als bewerkelijk worden aangemerkt. Voor de vaststelling van de vergoeding geldt hetzelfde toestemmingsvereiste als bij procedures (zie onder artikel 19).

Artikel 23

Evenals bij procedures kan een advieszaak achtereenvolgens door meer rechtsbijstandverleners worden behandeld of kunnen meer advieszaken samenhangend zijn in de zin van artikel 18, eerste lid. Omdat bij advieszaken de vergoeding niet forfaitair maar op basis van de bestede tijd wordt vastgesteld, kan in deze gevallen worden volstaan met het

samentellen van de in totaal door de opvolgende rechtsbijstandverleners bestede tijd, onderscheidenlijk van de totaal aan de samenhangende zaken bestede tijd.

Artikel 24

Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid in de bijlage bij het besluit gevallen aan te wijzen waarin, ongeacht de met de zaak gemoeide tijd, een forfaitaire vergoeding van 20, 40 of 80% van het basisbedrag wordt toegekend.

In zijn huidige vorm kent de bijlage bij het besluit onder I B alleen de vergoedingsmaatstaf van 80% van het basisbedrag. De daarbij genoemde zaken zijn in hoofdzaak bestuursrechtelijk van aard. Er is daarbij sprake van geschillenbeslechting, maar het zijn geen procedures in de zin van artikel 1 onder d van het besluit. De bijlage onder I B is ten opzichte van bijlage B van het oude besluit enkel geactualiseerd.

Op de onderhavige zaken zijn enkele bepalingen ten aanzien van procedures van overeenkomstige toepassing. Het betreft de regelingen omtrent opvolging van rechtsbijstandverleners, samenhang en inzake bewerkelijke zaken. Evenals bij procedures bestaat derhalve bij deze zaken de mogelijkheid bij een tijdsbesteding van meer dan 30 uren een extra vergoeding te verkrijgen, met inachtneming van de toestemmingsprocedure.

Artikelen 25, 26 en 27

Paragraaf 4 ziet op de vergoedingen voor werkzaamheden die niet door de rechtsbijstandverlener zelf zijn verricht, en vloeit voort uit artikel 39 van de wet. In de volgende gevallen biedt het besluit een vergoedingsaanspraak.

Procureurs ontvangen een vergoeding indien zij krachtens wettelijke verplichting een advocaat uit een ander arrondissement bijstaan. Zij ontvangen deze vergoeding door tussenkomst van de advocaat.

Aan deurwaarders wordt voor bepaalde handelingen een vergoeding toegekend van 75% van het ingevolge het Deurwaardersreglement geldende tarief.

Dag- en nieuwsbladen hebben voor het plaatsen van advertenties krachtens wettelijk voorschrift of rechterlijk bevel aanspraak op een vergoeding. Deze vergoeding kan desgewenst nader worden bepaald door middel van aparte prijsafspraken.

Voor de wijze waarop de bedoelde vergoedingen voor deurwaarders en dag- en nieuwsbladen worden voldaan, zij verwezen naar de afzonderlijke bepalingen hiervoor in hoofdstuk IV, artikelen 63 en 64.

Artikel 28

Overeenkomstig het oude besluit voorziet dit artikel in een vergoeding op basis van de buiten de gemeentegrenzen gereisde afstand. Bepalend – ook voor de aanvang van de kilometervergoeding, is de plek waar de rechtsbijstandverlener is gevestigd.

Ten aanzien van advieszaken wordt ervan uitgegaan dat daarbij doorgaans nauwelijks gereisd zal worden, zodat met een forfaitair bedrag van f 7,50 per vergoeding volstaan wordt.

Artikel 29

Indien rechtsbijstand wordt verleend aan een rechtzoekende aan wie rehtens zijn vrijheid is ontnomen, kan overleg met de rechtzoekende leiden tot een totale reistijd die aanzienlijk is. Om die reden is voor deze gevallen in aanvulling op de reiskostenvergoeding voorzien in een

vergoeding van de reistijd. Daarbij wordt de vergoedingsregeling in advieszaken gevolgd, met dien verstande dat het eerste uur van de totale reistijd buiten beschouwing blijft.

Artikel 30

Deze bepaling geeft de rechtsbijstandverlener aanspraak op een vaste tegemoetkoming van f 30,- voor kosten die hij geacht wordt te maken bij de rechtsbijstandverlening en die hij krachtens artikel 2 niet bij de rechtzoekende in rekening kan brengen. De extra vergoeding bedraagt f 130 indien de zaak een verzoek om toelating als vluchteling betreft. Vreemdelingen kunnen een verzoek om toelating als vluchteling in beginsel alleen indienen in één van de onderzoeks- en opvangcentra in Nederland; deze asielzoekers worden daar in beginsel ook voor de periode tot de beslissing in eerste aanleg gehuisvest. De rechtsbijstandverlener moet zich voor het verlenen van rechtsbijstand begeven naar het onderzoeks- en opvangcentrum. Dit brengt aanzienlijk meer reistijd en reis- en verblijfkosten met zich dan gebruikelijk.

Het derde lid van dit artikel wijst bepaalde gevallen aan waarin een extra vergoeding voor bijzondere reiskosten kan worden toegekend

Artikel 31

Hoofdstuk IV betreft de vergoedingen in strafzaken, zoals omschreven in artikel 1, onder e. In strafzaken wordt de rechtsbijstand steeds verleend door advocaten – dit vloeit voort uit artikel 43, derde lid, van de wet jo artikel 37 van het Wetboek van Strafvordering. Ten behoeve van de eenvormigheid van in het besluit gebruikte termen is ervoor gekozen ook in dit hoofdstuk de term rechtsbijstandverlener te hanteren.

Artikel 31 bepaalt het bereik van hoofdstuk III en de mogelijkheid van uitzonderingsregelingen op analoge wijze als artikel 5 voor hoofdstuk II.

Artikel 32

De procedure in eerste aanleg voor de meervoudige kamer is bij de inrichting van het vergoedingstelsel gehanteerd als «normzaak». Tegen die achtergrond is voor deze procedure de vergoedingsmaatstaf bepaald op 100% van de grondslag.

Artikel 33

Veelal zal in hoger beroep de strafzaak minder bewerkelijk zijn dan in eerste aanleg. In hoger beroep concentreert de strafzaak zich gewoonlijk op slechts enkele punten (de strafmaat, onderdelen van de bewijsvoering of een in eerste aanleg niet aanvaard juridisch verweer). Om deze reden bedraagt de vergoeding in beroepszaken 75% van de grondslag.

Artikel 34

Zoals aangeduid bij artikel 9 ligt het in het algemeen in de rede een relatief hoge vergoeding toe te kennen voor de verlening van rechtsbijstand in cassatie. In strafzaken kunnen cassatieberoepen echter naar bewerkelijkheid nogal uiteenlopen (men denke bijvoorbeeld aan het geval dat geen middelen zijn ingediend). Om die reden wijkt de onderhavige regeling enigszins af van die voor cassatieberoepen in civiele en bestuursrechtelijke zaken. Indien het bureau van oordeel is dat aanzienlijk meer werkzaamheden dan gemiddeld voor de zaak zijn verricht, wordt de standaardvergoeding van het basisbedrag verhoogd tot anderhalf maal of twee maal het basisbedrag.

Artikel 35

Uit de behandeling van een strafzaak kunnen tal van nevenwerkzaamheden voortvloeien. Deze bepaling stelt vast dat de vergoeding voor de hoofdprocedure mede betrekking heeft op die nevenwerkzaamheden voorzover verricht tijdens de behandeling van de hoofdzaak. Onder die nevenwerkzaamheden vallen bijvoorbeeld de bijstand bij de behandeling van het hoger beroep tegen een bevel tot (verlenging van de) gevangenhouding, de behandeling van het hoger beroep en/of beroep in cassatie tegen beslissingen op het bezwaarschrift tegen de kennisgeving van verdere vervolging of tegen de dagvaarding.

In deze gevallen wordt derhalve geen zelfstandige vergoeding toegekend. De regeling die op grond van artikel 51 in bijlage II B is opgenomen, doet hier niet aan af. Voorzover deze bijlage betrekking heeft op nevenwerkzaamheden, wordt de in de bijlage bedoelde vergoeding alleen toegekend indien de hier bedoelde werkzaamheden niet tijdens de hoofdprocedure worden verricht, op basis van een aparte toevoeging.

Artikel 36

Dit artikel geeft uitwerking aan het beginsel dat de toe te kennen vergoeding zoveel mogelijk evenredig moet zijn aan de door de rechtsbijstandverlener aan de zaak bestede tijd en de verrichte werkzaamheden.

Artikel 37

Met deze bepaling wordt rekening gehouden met strafzaken waarin de zittingstijd uitzonderlijk lang is (een volle zittingsdag of meer). De vergoeding wordt verhoogd indien en voorzover de rechtsbijstandverlener ter zitting is verschenen.

Artikel 38

In bepaalde omstandigheden komt de rechtsbijstandverlener in een strafzaak niet toe aan de inhoudelijke behandeling van de zaak in raadkamer of ter terechtzitting. Hierdoor zal de verlening van rechtsbijstand doorgaans aanmerkelijk minder tijdrovend of bewerkelijk zijn geweest dan in het geval dat de rechtsbijstandverlener de zaak ten gronde in raadkamer of op de zitting heeft behandeld. Dit artikel somt de betreffende situaties op en bepaalt hiervoor een vergoedingsnorm van 25% van het basisbedrag.

Deze vergoedingsnorm geldt ten eerste voor zaken die niet leiden tot een behandeling in raadkamer of ter terechtzitting – het strafbare feit wordt uiteindelijk geseponneerd of met een kennisgeving van niet verdere vervolging afgedaan enz. Voorts gaat het om zaken die worden beëindigd als gevolg van een nietige betekening van de dagvaarding. En tenslotte noemt dit artikel de situatie waarin een ambtshalve toegevoegde advocaat nog voor de behandeling in raadkamer of ter terechtzitting wordt opgevolgd door een gekozen advocaat.

Artikel 39

De regeling voor samenhangende strafzaken is nagenoeg gelijk aan die voor samenhangende civiele en bestuursrechtelijke zaken op grond van artikel 18. Verschillend is met name dat zich in het strafrecht regelmatig de situatie voordoet dat voor één rechtzoekende meerdere, inhoudelijk samenhangende zaken worden behandeld.

Het gaat dan om zaken met een verdachte die voor meerdere feiten terecht staat, terwijl tevens die zaken zodanig gelijksoortig zijn of de feiten

in zodanige onderlinge samenhang zijn gepleegd, dat de te verlenen rechtsbijstand in elk dier zaken gelijke of nagenoeg gelijke verrichtingen inhoudt en (nagenoeg) gelijktijdig is verleend. Daarnaast kunnen ook zaken met meer verdachten als samenhangend worden aangemerkt – men denke aan het medeplegen van een bepaald delict.

Artikel 40

Voor de rechtsbijstandverlening in bewerkelijke strafzaken, anders dan ingevolge een piketregeling, geldt dezelfde regeling voor de vergoedingsmaatstaf en de toestemmingsprocedure als op grond van artikel 19 ten aanzien van civiele en bestuursrechtelijke zaken het geval is.

Artikelen 41 en 42

De artikelen 41 en 42 voorzien in een toeslag voor het geval dat in een strafzaak voorlopige hechtenis is toegepast of een gerechtelijk vooronderzoek is ingesteld. Daaruit vloeien doorgaans voor de rechtsbijstandverlener extra inspanningen voort. Zo zal hij zich moeten begeven naar de verdachte aan wie de vrijheid rehtens is ontnomen, in plaats dat deze zich op het kantoor van de rechtsbijstandverlener vervoegt; in het gerechtelijk vooronderzoek zullen verhoren worden afgenomen waarbij de rechtsbijstandverlener in voorkomende gevallen aanwezig zal kunnen zijn etc.

Het kan tevens voorkomen dat in een strafzaak naast of in plaats van het gerechtelijk vooronderzoek andere onderzoeken plaatsvinden, waaruit voor de rechtsbijstandverlener werkzaamheden van een aanmerkelijke omvang kunnen voortvloeien. Een uitgebreid strafrechtelijk financieel onderzoek is daarvan een voorbeeld. Ook in die gevallen kan er reden zijn een extra vergoeding toe te kennen.

Ten aanzien van het bevel tot voorlopige hechtenis is onderscheid gemaakt tussen het geval dat alleen de bewaring is bevolen – welke bewaring tot ten hoogste tien dagen beperkt blijft – en het geval dat een bevel tot gevangenhouding of gevangenneming is gegeven, welke bevelen doorgaans een veel langere periode bestrijken. De beide vergoedingen kunnen gecumuleerd worden toegekend indien de voorlopige hechtenis vanaf het ondergaan van de bewaring heeft voortgeduurd.

Is een gerechtelijk vooronderzoek ingesteld ten behoeve van het uitbrengen van een reclasseringsrapport of psychiatrisch rapport, dan kan met de toeslag die aan het meestentijds gelijktijdig toegepaste bevel tot voorlopige hechtenis verbonden is, worden volstaan. Indien het vooronderzoek mede wordt benut voor de behandeling van andere aspecten van de zaak, wordt de extra vergoeding van 25% van het basisbedrag wel toegekend.

Artikel 43

Bij opvolging van rechtsbijstandverleners geldt dezelfde regeling als voor civiele en bestuursrechtelijke zaken (zie bij artikel 15).

Artikel 44

Aanhouding van de zaak tot een volgende zittingsdag, indien de rechtsbijstandverlener bij elke behandeling aanwezig is geweest, geeft aanspraak op een bijzondere vergoeding. De beslissing tot aanhouding moet voortvloeien uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting of in raadkamer. Deze bepaling ziet dan ook niet op de gevallen waarin – vóór de behandeling – door of namens de verdachte of diens raadsman om uitstel is verzocht en daarop vóór de behandeling is beslist.

In het tweede lid van dit artikel wordt een bijzondere vergoeding toegekend indien zaken door de politierechter of de kinderrechter worden verwezen naar de meervoudige kamer van de rechtbank. Deze verwijzing is vergelijkbaar met een aanhouding.

Artikel 45

De toepassing van snelrecht brengt met zich dat terechtzittingen ook buiten werkdagen plaatsvinden. Deze bepaling kent in dergelijke gevallen een extra vergoeding van 5% van het basisbedrag toe, overeenkomstig de regeling voor piketwerkzaamheden (artikel 50).

Artikel 46

In alle arrondissementen bestaan piketdiensten voor advocaten, ingesteld door de deken van de orde van advocaten in een arrondissement (vgl. artikel 40, eerste en tweede lid, Wetboek van Strafvordering). Advocaten die toetreden tot een piketdienst verklaren zich bereid volgens een bepaald tijdschema beurtelings rechtsbijstand te verlenen aan in verzekering gestelde verdachten. De piket-advocaat treedt voor de duur van de inverzekeringstelling als de raadsman van de verdachte op. In de vergoedingsregeling wordt onderscheid gemaakt al naar gelang zowel in het politiebureau als tijdens de voorgeleiding voor de rechter-commissaris bijstand is verleend, dan wel in slechts één van deze fasen.

Artikel 47

Dit artikel heeft ten doel een regeling te treffen voor de gevallen van snelrecht, waarin de terechtzitting plaats vindt voor de afloop van de termijn van inverzekeringstelling. In die gevallen wordt niet afzonderlijk toegevoegd voor de bijstand van de verdachte ter zitting.

Artikelen 48 en 49

In een aantal arrondissementen bestaan voorzieningen voor het in een vroeg stadium verlenen van rechtsbijstand aan personen te wier aanzien krachtens de Krankzinnigenwet opname in een ziekenhuis is of zal worden gevorderd. Ook zijn in een aantal arrondissementen voorzieningen gerealiseerd voor het verlenen van bijstand aan vreemdelingen aan wie krachtens de Vreemdelingenwet hun vrijheid is ontnomen. Beide soorten voorzieningen functioneren onder de naam piketregeling. In de meeste gevallen zijn deze piketregelingen geïnitieerd door het in het desbetreffende arrondissement gevestigde bureau voor rechtshulp, veelal in samenwerking met de plaatselijke advocatuur of, voor wat betreft de piketregeling voor vreemdelingen, in samenwerking met de politiekorpsen. De uitvoering van deze piketregelingen komt nauw overeen met de uitvoering van de piketdienst aan in verzekering gestelden: op afroep zijn de volgens een rooster diensthebbende deelnemers/advocaten beschikbaar.

Het ligt in de rede voor deze werkzaamheden een afzonderlijke vergoeding toe te kennen, ongeacht de vergoeding voor de eventueel later volgende behandeling van de zaak ten gronde. De artikelen 48 en 49 voorzien hierin, waarbij in eerstgenoemde bepaling rekening is gehouden met de invoering van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen.

Artikel 50

Een toeslag op de bijzondere vergoedingen van de artikelen 46, 48 en 49 is billijk, indien de rechtsbijstand moest worden verleend op een zaterdag,

zondag of een algemeen erkende feestdag in de zin van de Algemene termijnenwet. Uiteraard moet het dan wel gaan om gevallen waarin de verlening van de rechtsbijstand geen uitstel kan lijden, dus bij inverzekeringstellingen en andere piketdiensten waarvoor de rechtsbijstandverlener wordt ingeschakeld in het weekeinde e.d.

Artikel 51

Dit artikel opent de mogelijkheid om in de bijlage bij dit besluit voor de vaststelling van de vergoedingen in bepaalde daarbij aangewezen soorten zaken bijzondere regels te geven. De zaken die in de bijlage onder II B zijn opgenomen, betreffen verzoeken, vorderingen, bezwaren e.d. met betrekking tot onder meer het Wetboek van Strafvordering, de Uitleveringswet, de Wet bijzondere opname psychiatrische ziekenhuizen, de Beginselenwet gevangeniswezen, de Beginselenwet voor de kinderrechtsbescherming en de Vreemdelingenwet. Voor deze zaken gelden de vergoedingen die met behulp van de in de bijlage bepaalde wegingsfactor kunnen worden vastgesteld. In de bijlage zijn voorts enkele bepalingen van de paragrafen 2 en 3 van hoofdstuk IV van toepassing verklaard.

Artikelen 52, 53 en 54

De regeling voor reiskosten en voor de vergoeding van de reistijd in strafzaken ten aanzien van procedures komt grotendeels overeen met de regeling voor civiele en bestuursrechtelijke procedures. Verwezen wordt naar de toelichting bij de artikelen 28 en 29.

In artikel 52, derde lid wordt een hogere reiskostenvergoeding toegekend voor de gevallen waarin rechtsbijstand wordt verleend in het kader van een piketregeling. Gelet op de omstandigheden waaronder de rechtsbijstandverlening alsdan plaatsvindt, is het op zijn plaats alsdan een kilometervergoeding toe te kennen die is gerelateerd aan het gebruik van een personenauto.

Ten aanzien van artikel 54 zij verwezen naar de toelichting bij artikel 30, derde lid.

Artikel 55

Indien de rechtsbijstandverlener zich bij het verlenen van de bijstand in strafzaken van een tolk heeft bediend, ontvangt hij voor de daaraan verbonden kosten een vergoeding, die ten hoogste gelijk is aan die, welke een tolk op de voet van het Besluit tarieven in strafzaken kan declareren. De rekening van de tolk wordt door de rechtsbijstandverlener bij zijn declaratie overgelegd.

Artikel 56

Deze bepaling geeft, overeenkomstig het besluit vergoedingen rechtsbijstand in strafzaken, een nadere uitwerking van artikel 49 van het Wetboek van Strafvordering. Op grond van dit laatste artikel dient het verhaal binnen drie maanden na de dagtekening van het door de voorzitter van het gerecht, waarvoor de zaak heeft gediend of had moeten dienen, plaats te vinden.

Artikel 57

Dit artikel ziet op de eigen bijdrage van de rechtzoekende. Ingevolge artikel 37, tweede lid, van de wet wordt de eigen bijdrage van de rechtzoekende steeds in mindering gebracht op de vergoeding van de hem toegevoegde rechtsbijstandverlener. Op deze hoofdregel geldt één uitzondering: wanneer het in gebreke blijven van de rechtzoekende de

grond voor beëindiging van de rechtsbijstand is, wordt slechts in mindering gebracht hetgeen de toegevoegde rechtsbijstandverlener werkelijk heeft ontvangen.

Artikel 58

Bij de verhoging van de vergoedingen met de daarover verschuldigde omzetbelasting wordt het belastingtarief gehanteerd dat geldt ten tijde van de vaststelling van de vergoeding.

Artikelen 59 en 60

Anders dan voorheen is er één instantie waar aanvragen van vergoedingen van rechtsbijstandverleners worden ingediend: het bureau rechtsbijstandvoorziening van de raad voor rechtsbijstand. Zoals reeds toegelicht in het algemene deel, neemt het bureau een belangrijke plaats in bij de beoordeling van deze declaraties en het vaststellen van de vergoedingen. Om het bureau daartoe de nodige instrumenten te verschaffen, is de declaratie- en vaststellingsprocedure nader uitgewerkt in de artikelen 59 en 60. Een wezenlijk aspect daarvan is dat het bureau over voldoende informatie moet beschikken om de vergoeding zorgvuldig te kunnen vaststellen. Die informatie kan bij drie gelegenheden worden verkregen, namelijk bij de indiening van de declaratie, bij het opvragen van aanvullende bescheiden van de rechtsbijstandverlener, en bij de inwinning van informatie bij de griffie of secretarie van de instantie waarvoor de zaak heeft gediend.

Het bureau zal in beginsel reeds bij de indiening van de declaratie zoveel mogelijk informatie inwinnen die relevant is voor de vaststelling van de vergoeding. Om redenen van doelmatigheid kan echter ervoor worden gekozen bepaalde informatie naderhand in te winnen. Het ligt in de rede dat met de organisaties van rechtsbijstandverleners en de griffies en secretarieën van de betrokken instanties nadere afspraken worden gemaakt over de toepassing van de artikelen 59 en 60. De rechtsbijstandverlener dient zijn declaratie in met behulp van een formulier, waarmee hij een aantal kerngegevens verschaft. Deze declaratie moet nader worden onderbouwd, in elk geval met het bewijs van toevoeging. Welke andere documenten moeten worden meegezonden is afhankelijk van de aard van de zaak. Zoals hierboven reeds aangestipt, kunnen de bureaus hierover nadere afspraken maken met de rechtsbijstandverleners.

Het model voor het declaratieformulier wordt nader vastgesteld door de Minister van Justitie. Het model zal zodanig worden ingericht dat de rechtsbijstandverlener alle feiten en omstandigheden moet opgeven die bepalend zijn voor de vergoeding, met inbegrip van die gegevens die leiden tot een verhoging of verlaging van de vergoeding. Het tweede lid van artikel 59 bevat een niet limitatieve opsomming van de te verstrekken gegevens. Een voorbeeld van een ander gegeven waarover in voorkomende gevallen opgave zal moeten worden gedaan, is het gegeven «reistijd» – dat is alleen relevant in de onder de artikelen 29 en 53 geschetste situaties.

Gelet op de wijze waarop het declaratiemodel wordt ingericht, heeft de rechtsbijstandverlener een verantwoordelijkheid om niet alleen een juist, maar ook een volledig beeld te verschaffen van de door hem verleende rechtsbijstand. Dit uitgangspunt impliceert onder meer dat een declaratie eerst wordt ingediend indien alle relevante gegevens beschikbaar zijn. Indien de verlening van rechtsbijstand in een zaak door een andere rechtsbijstandverlener is voortgezet, ligt het in de rede dat de declaraties gezamenlijk, althans gelijktijdig worden ingediend. Indien de rechtsbijstandverlener samenhangende zaken behandelt, hetgeen onder meer kan blijken uit mededelingen van het bureau bij de afgifte van de

toevoegingen, dient hij de vergoedingen hiervoor gelijktijdig aan te vragen, na beëindiging van de laatste zaak.

Artikel 60, derde lid, kent het bureau de bevoegdheid toe de overeenkomstig het besluit vast te stellen vergoeding te verminderen. Deze zogenaamde matigingsbevoegdheid is ontleend aan de oude besluiten. In zekere zin vormt deze bevoegdheid het spiegelbeeld van de regelingen voor buitengewoon bewerkelijke zaken. Onverkorte toepassing van de in het besluit gegeven vergoedingsmaatstaven kan immers in uitzonderlijke gevallen ook leiden tot de toekenning van een disproportioneel hoge vergoeding voor de verrichte werkzaamheden. Het gaat om situaties die bij de opstelling van het besluit en de bepaling van de daarin gegeven forfaitaire vergoedingen niet waren voorzien. Het op forfaits gebaseerde vergoedingstelsel gaat immers per definitie ervan uit dat een rechtsbijstandverlener voor sommige zaken relatief weinig werkzaamheden hoeft te verrichten, en voor andere relatief veel werkzaamheden. Gelet hierop zal de onderhavige bevoegdheid slechts in een gering aantal gevallen en met terughoudendheid worden gebruikt.

Artikel 61

Bij de uitbetaling van de vergoedingen houdt het bureau rekening met een krachtens artikel 65 gegeven voorschot. Deze bepaling is alleen relevant voor de groep van advocaten op wie de voorschotregeling van toepassing is, en wel voorzover het voorschot niet op nihil is gesteld.

Indien bij de uitbetaling van het voorschot blijkt dat het totaal van de uit te betalen vergoedingen hoger is dan het voorschot dat in het vorig kwartaal is toegekend, wordt het verschil tegelijk met de uitbetaling van het voorschot betaalbaar gesteld. Indien omgekeerd het totaal van de uit te betalen vergoedingen lager is dan het in het vorig kwartaal toegekende voorschot, leidt dit tot een aftrekpost op het opnieuw beschikbaar te stellen voorschot. In deze situatie wordt feitelijk het bedrag dat resteert van het vorige voorschot aangevuld tot het bedrag dat de rechtsbijstandverlener ingevolge de voorschotregeling elk kwartaal toekomt.

De in de artikelen 15 en 43 opgenomen regeling voor opvolging van rechtsbijstandverleners brengt met zich dat de betrokken rechtsbijstandverleners de totale vergoeding onderling verdelen nadat deze vergoeding is uitbetaald aan de rechtsbijstandverlener die als laatste was toegevoegd. Het derde lid betreft de situatie dat opvolging plaats vindt tussen één of meer medewerkers van een stichting en één of meer andere rechtsbijstandverleners. Omdat de stichtingen geen vergoedingen ontvangen op basis van declaraties, dient de raad in dergelijke zaken te bepalen welk aandeel voornoemde andere rechtsbijstandverleners in de behandeling van de zaak hebben gehad. Hieruit vloeit voort welk deel van de vergoeding aan deze rechtsbijstandverleners toekomt. De uitbetaling geschiedt aan de laatst toegevoegde rechtsbijstandverlener die dit in voorkomend geval naar rato zal moeten verdelen met eerder toegevoegde rechtsbijstandverleners, niet zijnde medewerkers van een stichting.

Artikel 62

De stichtingen rechtsbijstand worden gefinancierd op basis van een exploitatiebudget. Indien medewerkers van stichtingen worden toegevoegd, leidt dit niet tot de uitbetaling van vergoedingen. Wél dient het bureau te worden geïnformeerd over de behandelde zaak, opdat het bureau de eigen bijdrage van de rechtzoekende nader kan bepalen.

Indien een voorwaardelijk afgegeven toevoeging niet definitief wordt, dienen de kosten voor rechtsbijstand in rekening te worden gebracht bij de rechtzoekende. De kosten van de verlening van rechtsbijstand door een stichting rechtsbijstand zijn gerelateerd aan het door de raad toegekende

exploitatiebudget. Om die reden bepaalt het bureau van de raad welk bedrag de stichting aan de betreffende rechtzoekende in rekening moet brengen.

Artikel 63

In het oude besluit is de behandeling van declaraties van gerechtsdeurwaarders die een rechtsbijstandverlener bijstand verlenen, opgedragen aan de griffies. Het nieuwe wettelijke stelsel impliceert een overheveling van bepaalde taken van de griffies aan de bureaus rechtsbijstandvoorziening. Om organisatorische redenen blijven sommige taken, althans voorlopig, opgedragen aan de griffies. Op grond van deze bepaling zal de Minister de meest gereede instantie voor de behandeling van de onderhavige declaraties kunnen aanwijzen.

Artikel 64

Evenals voorheen wordt de griffie aangewezen als bevoegde instantie voor de behandeling van declaraties van dag- en nieuwsbladen.

Artikel 65

Voor advocaten hebben de aard van het vergoedingenstelsel en de gemiddelde duur van zaken aanzienlijke financiële consequenties. De voorschotregeling dient ertoe om, vooruitlopend op de vaststelling en uitbetaling van de vergoeding, reeds een tegemoetkoming beschikbaar te stellen. De hoogte van het voorschot wordt voor de duur van een jaar bepaald, aan de hand van twee factoren. Ten eerste gaat het om het zogenaamde normbedrag dat door de Minister wordt vastgesteld. Dit normbedrag is gebaseerd op het gemiddelde van de kosten van vergoedingen voor rechtsbijstand in toegevoegde zaken. Ten tweede is de praktijkvoering van de betrokken advocaat bepalend voor de hoogte van het voorschot, meer in het bijzonder het aantal toevoegingen dat in de loop van een jaar is verkregen. De referteperiode beslaat niet een kalenderjaar maar loopt van 1 september tot 1 september. Hiermee wordt mogelijk gemaakt om de voorschotten voor het volgende jaar tijdig te kunnen vaststellen.

In beginsel wordt het normbedrag voor de duur van een jaar vastgesteld. Het kan echter voorkomen dat de invoering van maatregelen op het terrein van de gefinancierde rechtsbijstand leidt tot andere vergoedingskosten. Alsdan zal het normbedrag tussentijds worden aangepast. Voorbeelden van de hiervoor bedoelde maatregelen zijn de voorziene verhoging van de eigen bijdrage en wijziging van de echtscheidingsprocedure.

Elk kwartaal wordt een voorschot betaalbaar gesteld. Zoals is toegelicht bij artikel 61, wordt de verrekening van betaalbaar gestelde vergoedingen met reeds verstrekte voorschotten zodanig uitgevoerd dat advocaten in de eerste maand van elk kwartaal eenzelfde bedrag ter beschikking krijgen. Het voorschot zal niet hoger kunnen zijn dan een nader door de Minister te bepalen bedrag. Voorts zal een ondergrens worden bepaald in de vorm van een minimum aantal toevoegingen in de referteperiode.

Artikel 66

De raad ontvangt voor de uitvoering van haar taak een door de Minister jaarlijks vast te stellen budget. Een van de mogelijkheden om dreigende budgetoverschrijding te voorkomen, is verlaging van het niveau van de bevoorschotting. Uiteraard gaat het om een noodmaatregel die slechts tijdelijk soelaas biedt. Gelet op de gevolgen voor de betrokken advocaten,

kunnen de voorschotten met maximaal 10% worden verlaagd. De raad zal de advocaten hierover tijdig moeten berichten.

Artikel 67

Deze bepaling vloeit voort uit het feit dat de advocaat door de voorschotregeling tot debiteur van het bureau wordt. Indien de relatie om enigerlei reden wordt beëindigd, is hij gehouden het verschuldigde bedrag terug te betalen. Deze situatie doet zich bijvoorbeeld voor als de advocaat zijn praktijk beëindigt of zich hervestigt in een andere ressort, maar ook als hij niet langer voldoet aan het minimum aantal toevoegingszaken dat is vereist voor inschrijving door de raad.

Artikel 68

Indien de advocaat om enigerlei reden niet voldoet aan zijn betalingsverplichting ingevolge artikel 66, kan het bureau de incassoprocedure overlaten aan de Stichting Garantiefonds Algemene Voorschotregeling Toegevoegde Raadsliden. Evenals voorheen wordt deze stichting financieel gevoed door bijdragen van de advocaten die feitelijk een voorschot ontvangen.

Artikel 69, 70 en 71

Met deze bepalingen is voorzien in een aanpassing van de algemene maatregelen van bestuur die een verwijzing naar één van de oude besluiten vergoedingen rechtsbijstand bevatten.

Artikel 72

Voor toevoegingen die zijn afgegeven vóór de inwerkingtreding van dit besluit, blijven de vergoedingsregels van de oude besluiten gelden. Dit is anders ten aanzien van de bepalingen over de toepassing van die regels en over de toetsing van die toepassing. Ook voor de hier bedoelde zaken nemen de bureaus rechtsbijstandvoorziening van de raden voor rechtsbijstand de plaats in van de griffies en de secretarieën van de betrokken instanties, terwijl de figuur van de tussenkomstrechtster wordt vervangen door de wettelijke bezwaar- en beroepsprocedure.

Artikel 73

Het is noodzakelijk om voor de toekenning van voorschotten in de jaren 1994 en 1995 een overgangsregime te creëren. Het gekozen regime houdt rekening met twee bijzondere omstandigheden.

De raden voor rechtsbijstand zullen naar verwachting gelijktijdig een groot aantal inschrijvingsverzoeken, van alle rechtsbijstandverlenende advocaten in een ressort, ontvangen. De behandeling hiervan vergt enige tijd.

Daarnaast is er de omstandigheid dat het aantal afgegeven toevoegingen in de referentieperiode van 1 september 1992 tot 1 september 1993 kan zijn beïnvloed door een extra lange behandelingsduur van toevoegingsaanvragen in die periode.

In aanvulling op de hoofdregel dat ingeschreven advocaten een voorschot ontvangen, kan ingevolge het overgangsregime ook een voorschot worden toegekend aan advocaten wier verzoek om inschrijving nog in behandeling is. Voorts is bepaald dat de hoogte van de voorschotten in de eerste twee kwartalen mede wordt gebaseerd op het aantal toevoegingen dat de advocaat in de referentieperiode heeft aangevraagd. Indien de opgave van de advocaat sterk afwijkt van de informatie waarover het bureau beschikt, zal het bureau op basis van de gegevens

waarover het zelf beschikt de hoogte van het voorschot kunnen bepalen. Voor de laatste kwartalen van 1994, alsmede voor het jaar 1995, zal de hoogte van het voorschot mede worden gebaseerd op het aantal toevoegingen dat volgens de administratie van het bureau in een referentieperiode van zes, respectievelijk negen maanden aan de advocaat is afgegeven.

Artikel 74

De bepaling inzake de inwerkingtreding is zodanig geredigeerd dat wordt bereikt dat het besluit bindend is vanaf de datum dat de Wet op de rechtsbijstand van kracht wordt, nl. 1 januari 1994.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto

BIJLAGE BIJ HET BESLUIT VERGOEDINGEN RECHTSBIJSTAND 1994

I Civiele en bestuursrechtelijke procedures

A. Wegingsfactoren voor procedures waarin rechtsbijstand wordt verleend

	Omschrijving	Wegingsfactor
	Procedures die betrekking hebben op geschillen voortvloeiend uit een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht.	
A.010	Procedures betreffende de beëindiging van een arbeidsovereenkomst, met uitzondering van onder A.020 begrepen procedures, waaronder	1,5
A.011	procedures betreffende de kennelijk onredelijke beëindiging van een arbeidsovereenkomst (art. 7 A: 1639 s BW).	1,5
A.020	Procedures betreffende de beëindiging van een arbeidsovereenkomst wegens gewichtige redenen (art. 7 A: 1639 w BW).	1
A.030	Overige procedures betreffende een arbeidsovereenkomst, waaronder procedures betreffende betaling van een schadevergoeding (op grond van art. 7 A: 1639 o BW),	1
A.031	die betrekking hebben op het loon of	1
A.032	die verband houden met een bedrijfsongeval.	1
	Procedures die betrekking hebben op geschillen betreffende de huur en verhuur van woon- en bedrijfsruimte.	
H.010	Procedures betreffende de beëindiging van een huurovereenkomst, waaronder	1
H.011	procedures betreffende de uitvoering van een vonnis inzake de ontruiming van een onroerend goed (art. 41 Wet op de rechterlijke organisatie).	1
H.020	Procedures betreffende het onderhoud van het gehuurde.	1,25
H.030	Procedures betreffende de huurprijs.	0,75
H.040	Overige procedures betreffende de huur en verhuur van woonruimte, waaronder	0,75
H.041	procedures betreffende medehuuderschap (art. 7 A: 1623 h BW), en	0,75
H.042	procedures betreffende het herstel van het gehuurde in de oude staat (art. 7 A: 1598, 1599 BW).	0,75
H.050	Procedures betreffende de huur en verhuur van bedrijfsruimte.	1
	Procedures die betrekking hebben op het personen- en familierecht.	
P.010	Eenzijdige verzoeken tot echtscheiding en tot scheiding van tafel en bed, met inbegrip van de nevenvoorzieningen en de voorlopige voorzieningen betreffende de voogdij, ouderlijke macht, boedelscheiding en levensonderhoud;	1
P.011	eenzijdige verzoeken tot ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed;	1
P.012	procedures van niet-huwelijkse partners betreffende beëindiging van de samenwoning, met nevenvoorzieningen.	1
P.020	Gemeenschappelijke verzoeken tot echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, met inbegrip van nevenvoorzieningen.	1 ¹
P.030	Verzoeken strekkende tot bepaling van een uitkering tot levensonderhoud, die geen deel uitmaken van een echtscheidingsprocedure (als bedoeld onder P.010 en P.020).	0,5
P.040	Verzoeken betreffende de ouderlijke macht en voogdij die geen deel uitmaken van een echtscheidingsprocedure (als bedoeld onder P.010 en P.020) waaronder	0,5
P.041	verzoeken betreffende het recht van omgang.	0,5
P.050	Verzoeken betreffende de opheffing van een gemeenschap van goederen, met inbegrip van de zwarighedenprocedure, die geen deel uitmaken van een echtscheidingsprocedure (als bedoeld onder P.010 en P.020).	1
P.060	Verzoeken met betrekking tot adoptie.	0,5
P.070	Vorderingen met betrekking tot de artt. 7 A: 198, 199 en 394 BW (vordering tot ontkenning van het vaderschap; vaderschapsactie).	0,75
P.080	Verzoeken strekkende tot voornaamswijziging.	0,25
P.090	Verzoeken met betrekking tot curatele.	0,5

¹ De onder P.020 vastgestelde grondslag wordt pro rata verdeeld indien aan beide partijen een rechtsbijstandverlener is toegevoegd. In die gevallen geschiedt de uitkering van de vergoeding aan de procureur van de vrouw.

	Omschrijving	Wegingsfactor
P.100	Niet onder P.010-P.090 begrepen procedures die betrekking hebben op het personen- en familierecht, waaronder	0,5
P.101	procedures betreffende de terugvordering van eigendommen voorzover deze voortvloeien uit een echtscheiding	0,5
	Procedures die betrekking hebben op het erfrecht.	
E.010	Procedures met betrekking tot het erfrecht (algemeen).	1
	Procedures die betrekking hebben op het verbintenissenrecht (voor zover niet begrepen onder een voorgaande categorie).	
O.010	Procedures voortvloeiend uit een onrechtmatige daad of betreffende medisch handelen, niet zijnde een procedure als bedoeld onder O.040, waaronder	1,25
O.011	verzoeken tot stopzetting van hinderlijk gedrag, strekkende tot een straat- of contactverbod;	1,25
O.012	procedures voortvloeiend uit een onrechtmatige daad waarbij politieoptreden in het geding is.	1,25
O.020	Procedures voortvloeiend uit een verzekeringsovereenkomst.	1,25
O.030	Overige procedures betreffende het verbintenissenrecht, met uitzondering van procedures betreffende medisch handelen.	1
O.040	Procedures voortvloeiend uit een onrechtmatige daad of betreffende medisch handelen waarbij het veroorzaken van ernstig lichamelijk letsel of de dood in het geding is.	1,75
	Procedures die betrekking hebben op faillissement.	
I.010	Procedures met betrekking tot het faillissementsrecht (algemeen).	0,75
	Procedures die betrekking hebben op het goederenrecht.	
G.010	Procedures met betrekking tot het eigendomsrecht of een beperkt zakelijk recht, waaronder	1
G.011	procedures betreffende de terugvordering van eigendommen.	1
G.020	Procedures met betrekking tot het recht van hypotheek en andere zakelijke zekerheidsrechten.	1
G.030	Procedures met betrekking tot het burendrecht en het recht van erfdiensbaarheid.	1
	Privaatrechtelijke procedures die niet vallen onder een voorgaande categorie.	
R.010	Algemene restgroep, waaronder	0,75
R.011	procedures betreffende de executie of de schorsing van executie,	0,75
R.012	en aanvragen van faillissement met het oog op de executie die niet betrekking hebben op de executie in een zaak waarvoor afzonderlijk een vergoeding wordt toegekend.	0,75
	Procedures die betrekking hebben op de rechtspositie van ambtenaren.	
M.010	Procedures betreffende de schorsing en het ontslag van ambtenaren.	1,25
M.020	Overige zaken betrekking hebbend op de rechtspositie van ambtenaren, waaronder	0,75
M.021	procedures betreffende de toekenning van wachtgeld en pensioen.	0,75
	Procedures die betrekking hebben op sociale voorzieningen.	
C.010	Procedures betreffende de toepassing van de Algemene Bijstandswet, waaronder	1
C.011	procedures betreffende de terugvordering van kosten van bijstand;	1
C.012	procedures betreffende het verhaal van kosten van bijstand;	1
C.013	procedures betreffende een beslissing strekkende tot beëindiging van de verlening van bijstand;	1
C.014	procedures betreffende de oplegging van een sanctie-maatregel.	1
C.020	Procedures betreffende de toepassing van de Wet uitkering vervolgingslachtoffers 1940-1945.	1
C.030	Procedures betreffende de toepassing van overige sociale voorzieningen, voor zover	0,75

	Omschrijving	Wegingsfactor
C.031	niet onder een andere categorie begrepen, waaronder procedures betreffende de studiefinanciering.	0,75
	Procedures die betrekking hebben op de sociale verzekeringswetgeving.	
D.010	Procedures betreffende de toepassing van de Werkloosheidswet;	1
D.011	zaken betreffende de toepassing van de Ziektewet.	1
D.020	Procedures betreffende de toepassing van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, met uitzondering van procedures, bedoeld onder D.030.	1,5
D.030	Procedures betreffende de toepassing van de artt. 57 en 58 van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet	0,75
D.040	Procedures betreffende de toepassing van de Algemene Ouderdomswet;	0,75
D.041	zaken betreffende de toepassing van de Algemene Weduwen- en Wezenwet.	0,75
D.050	Procedures betreffende de toepassing van de Wet werkloosheidsvoorziening.	1
D.060	Zaken betreffende de toepassing van de Wet sociale werkvoorziening.	1,25
D.070	Overige zaken betreffende de toepassing van de sociale verzekeringswetgeving, waaronder	0,75
D.071	zaken betreffende de toepassing van de Algemene Kinderbijslagwet;	0,75
D.072	zaken betreffende de toepassing van de Ziekenfondswet.	0,75
	Procedures die betrekking hebben op de toepassing van de Huisvestingswet, de Woningwet en subsidie-regelingen op het gebied van de volkshuisvesting en stadsvernieuwing.	
W.010	Algemene categorie Volkshuisvesting, waaronder	0,75
W.011	procedures betreffende de afgifte van een woonvergunning;	0,75
W.012	procedures betreffende de urgentiebepaling met het oog op de toewijzing van een woning;	0,75
W.013	procedures betreffende de toekenning van een voorziening in het belang van de volkshuisvesting.	0,75
W.020	Procedures betreffende de ontruiming van woningen en betreffende de huur en verhuur van leegstaande woningen en gebouwen op grond van de Leegstandwet.	0,75
	Procedures betrekking hebbend op de Vreemdelingenwet, de Wet arbeid buitenlandse werknemers en de Wet op het Nederlanderschap.	
V.010	Procedures betreffende de toepassing van de Vreemdelingenwet – met uitzondering van de onder V.040 genoemde procedures – waaronder;	1
V.011	procedures betreffende het verblijfsrecht van EG-onderdanen;	1
V.012	procedures betreffende het verblijfsrecht van andere vreemdelingen dan EG-onderdanen;	1
V.013	procedures betreffende het verblijfsrecht van gezinsleden van in Nederland verblijvende vreemdelingen.	1
V.020	Procedures betreffende de toepassing van de Wet arbeid buitenlandse werknemers.	0,75
V.030	Procedures betreffende de toepassing van de Wet op het Nederlanderschap en ingezetenschap, alsmede de Wet betreffende de positie van Molukkers.	1
V.040	Procedures die betrekking hebben op verzoeken om toelating als vluchteling.	1
	Procedures dienende voor de belastingrechter.	
F.010	Algemene categorie belastingzaken, waaronder	0,5
F.011	procedures betreffende de loonheffing;	0,5
F.012	procedures betreffende de motorrijtuigenbelasting.	0,5
	Overige bestuursrechtelijke procedures.	
B.010	Algemene categorie bestuursrecht, waaronder	0,75
B.011	procedures betreffende een wijziging van de geslachtsnaam;	0,75
B.012	procedures betreffende ongeldigverklaring van het rijbewijs;	0,75
B.013	procedures betreffende de toepassing van de Dienstplichtwet.	0,75

	Omschrijving	Wegingsfactor
B.020	Procedures betreffende de weigering of intrekking van een vergunning.	0,75
B.030	Procedures betreffende de toepassing van de Wet op de Ruimtelijke Ordening.	0,75
B.040	Procedures betreffende de toepassing van de Wet Milieubeheer.	0,75
B.050	Procedures betreffende de toepassing van de Wet administratief-rechtelijke handhaving verkeersvoorschriften.	0,25

¹ De onder P.020 vastgestelde grondslag wordt pro rato verdeeld indien aan beide partijen een rechtsbijstandverlener is toegevoegd. In die gevallen geschiedt de uitkering van de vergoeding aan de procureur van de vrouw.

B. Gevallen waarin, ongeacht het aantal uren dat aan de rechtsbijstand is besteed, een vergoeding als bedoeld in artikel 24 van het besluit wordt toegekend.

Een vergoeding ten bedrage van 80% van het basisbedrag wordt, ongeacht het aantal uren dat aan de rechtsbijstand is besteed, toegekend indien:

- een geschil onderworpen is aan arbitrage of bindend advies;
- een verweer is gevoerd tegen een verzoek aan de Regionaal Directeur voor de Arbeidsvoorziening, een beslissing te nemen ex art. 6 BBA 1945, tenzij voordien of nadien op dezelfde gronden verweer is gevoerd in een procedure als bedoeld in hoofdstuk I A onder A.010 en A.020 van deze bijlage;
- bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld als bedoeld in artikel 1.5, eerste en tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht en de rechtsbijstandverlener bij het horen aanwezig is geweest, met uitzondering van zaken betreffende de Vreemdelingenwet;
- een zaak is behandeld voor een bij of krachtens de wet ingesteld tuchtrechtelijk college.

II Strafzaken

A. Wegingsfactoren voor procedures, waarvan de kennisneming in eerste aanleg heeft of zou hebben plaatsgevonden door:

	Omschrijving	Wegingsfactor
S.010	de kantonrechter, waaronder	0,7
S.011	procedures betreffende verkeerszaken.	0,7
S.020	de enkelvoudige kamer van de arrondissementsrechtbank voor de behandeling van kinderzaken.	0,7
S.030	de enkelvoudige kamer van de arrondissementsrechtbank, voor zover betrekking hebbend op zaken betreffende overtreding van artikel 26 van de Wegenverkeerswet.	0,5
S.040	de enkelvoudige kamer van de arrondissementsrechtbank, voor zover betrekking hebbend op andere zaken dan onder S.020 en S.030 genoemd.	0,7
S.050	de meervoudige kamer van de arrondissementsrechtbank.	1

B. Wegingsfactoren voor overige strafzaken - voor zover daarop niet het bepaalde in artikel 35 van het besluit van toepassing is - betreffende:

	Omschrijving	Wegingsfactor
Z.010	de Uitleveringswet.	1
Z.020	een verzoek of vordering tot afgifte van een rechterlijke machtiging tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis.	1
Z.030	een nader verzoek of requisitoir tot verlenging van een machtiging tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis.	0,25
Z.040	een vordering tot voortzetting van een inbewaringstelling krachtens de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen, met inbegrip van de eventuele ambtshalve verlenging van de termijn van inbewaringstelling.	0,5
Z.050	overige verzoeken betreffende de toepassing van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen.	0,30
Z.060	voortzetting of beëindiging van de terbeschikkingstelling van de regering.	0,75
Z.070	een vordering tot uitstel of achterwege laten van vervroegde invrijheidstelling.	0,5
Z.080	de Beginselenwet gevangeniswezen, waaronder	0,3
Z.081	klachten bij de beklagcommissie;	0,3
Z.082	klachten bij de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing.	0,3
Z.090	de Wet op de jeugdhulpverlening, Hoofdstuk XV; de Beginselenwet voor de kinderjeugdbescherming (voor zover het betreft vóór 1 juli 1989 op grond van artikel 26g van deze wet verleende toevoegingen).	0,3
Z.100	een verzoek tot teruggave van het rijbewijs (artikel 27 Wegenverkeerswet).	0,25
Z.110	een vordering van een beledigde partij.	0,25
Z.120	een klaagschrift betreffende inbeslagname, anders dan bedoeld onder Z.100.	0,25
Z.130	een verzoek tot het verlenen van gratie.	0,25
Z.140	een verzoek tot opheffing van een krachtens de Vreemdelingenwet genomen maatregel strekkende tot vrijheidsbeperking of vrijheidsontneming.	0,35
Z.150	een vordering tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke veroordeling.	0,5
Z.160	een verzoek ex artikel 89 Wetboek van Strafvordering.	0,25
Z.170	een verzoek ex artikel 591 of 591a Wetboek van Strafvordering.	0,25
Z.180	een verzoek ex artikel 12 Wetboek van Strafvordering tenzij het hof zich onbevoegd verklaart of, met toepassing van artikel 12c. Wetboek van Strafvordering, zonder nader onderzoek de klager niet-ontvankelijk of het beklag ongegrond verklaart.	0,25

	Omschrijving	Wegingsfactor
Z.190	een vordering ex artikel 10 van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.	1,5
Z.200	een vordering ex artikel 18 van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.	1,5
Z.210	een bezwaarschrift ex artikel 52, tweede lid, van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.	1,5
Z.220	een verklaring ex artikel 3 van het Besluit tot uitvoering van artikel 58 van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.	0,25

Voor de vaststelling van de onder Z.010 t/m Z.180 van II B genoemde vergoedingen zijn de artikelen 39, 40, 43 en 44 van het besluit van overeenkomstige toepassing. Voor de vaststelling van de overige onder II B genoemde vergoedingen zijn de artikelen 39, 40 en 41 tot en met 44 van het besluit van overeenkomstige toepassing.